Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 300. 12. august, 2010] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.] WWW.SOCIALISTER.DK

LAD DE RIGE BETALE

FÆLLES KAMP FOR VELFÆRD

Krisen er ikke ovre. Arbejdsløsheden stiger stadig både i Danmark og USA. Samtidig mister de statslige hjælpepakker deres effekt. Nu skal regningen betales. Velfærdskampen handler om hvem der skal betale.

Dette nummer af ***Socialistisk Arbejderavis*** fortæller, hvordan direktørerne bliver rigere og får kæmpe bonusser – selv når de bliver fyret efter at have kostet deres virksomheder milliarder.

Og hvordan arbejdsløse ydmyges på jobcentrene, selvom de gør alt for at finde de jobs, der ikke er der.

Vi fortæller, hvordan vores modstand før har vundet og argumenterer imod magthavernes syndebukke-politik.

Det er ikke dovne hjemmehjælpere, dyre indvandrere eller socialt bedrageri, der er problemet. Det er et samfund, der kun kan fungere, hvis de rige bliver rigere.

Derfor skal vi stå sammen i kampen mod nedskæringerne. Vi skal kræve, at det er de rige, der betaler for deres krise.

Næste slag i kampen om hvem der skal betale for krisen står **5. oktober ved folketingets åbning.** Hvis vi skal vinde dette slag, kræver det sammenhold og gode argumenter. ***Socialistisk Arbejderavis*** forsøger at levere argumenterne til dem, der vil kæmpe.

Læs mere på siderne 2, 3, 4, 5, 6 & 7

BURKAFORBUD UDEN MODSTAND

Det franske parlament har vedtaget et burkaforbud. Forbuddet skulle forsvare kvindefrigørelse, men hvordan kan forbuddet handle om kvindefrigørelse, når det fratager kvinder retten til selv at bestemme, hvordan de skal gå klædt?

Læs side 15

#300

Gennem godt 25 år og 300 numre har *Socialistisk Arbejderavis* været med til det hele. Fra Påskestrejkerne i 1985, der forhindrede den konservative Poul Schlüter i at blive „Danmarks Thatcher". Vi jublede sammen med millioner over Berlin-murens fald i 1989 og sammenbruddet for de stalinistiske regimer. *Socialistisk Arbejderavis* har kæmpet sammen med mange andre mod krige og racisme. Med disse sider ser tidligere redaktør Jørn Andersen tilbage på nogle af kampene.

Læs side 8 & 9

FLERTAL MOD KRIGEN

Der er flertal mod krigen, og 62 pct. af danskerne vil have en slutdato for krigen i Afghanistan. Alligevel fastholder et flertal i folketinget danske soldaters tilstedeværelse i landet – en holdning der lørdag den 7. august kostede endnu 2 danske soldater livet.

Læs side 10, 11 & 12

De rige rager til sig under krisen

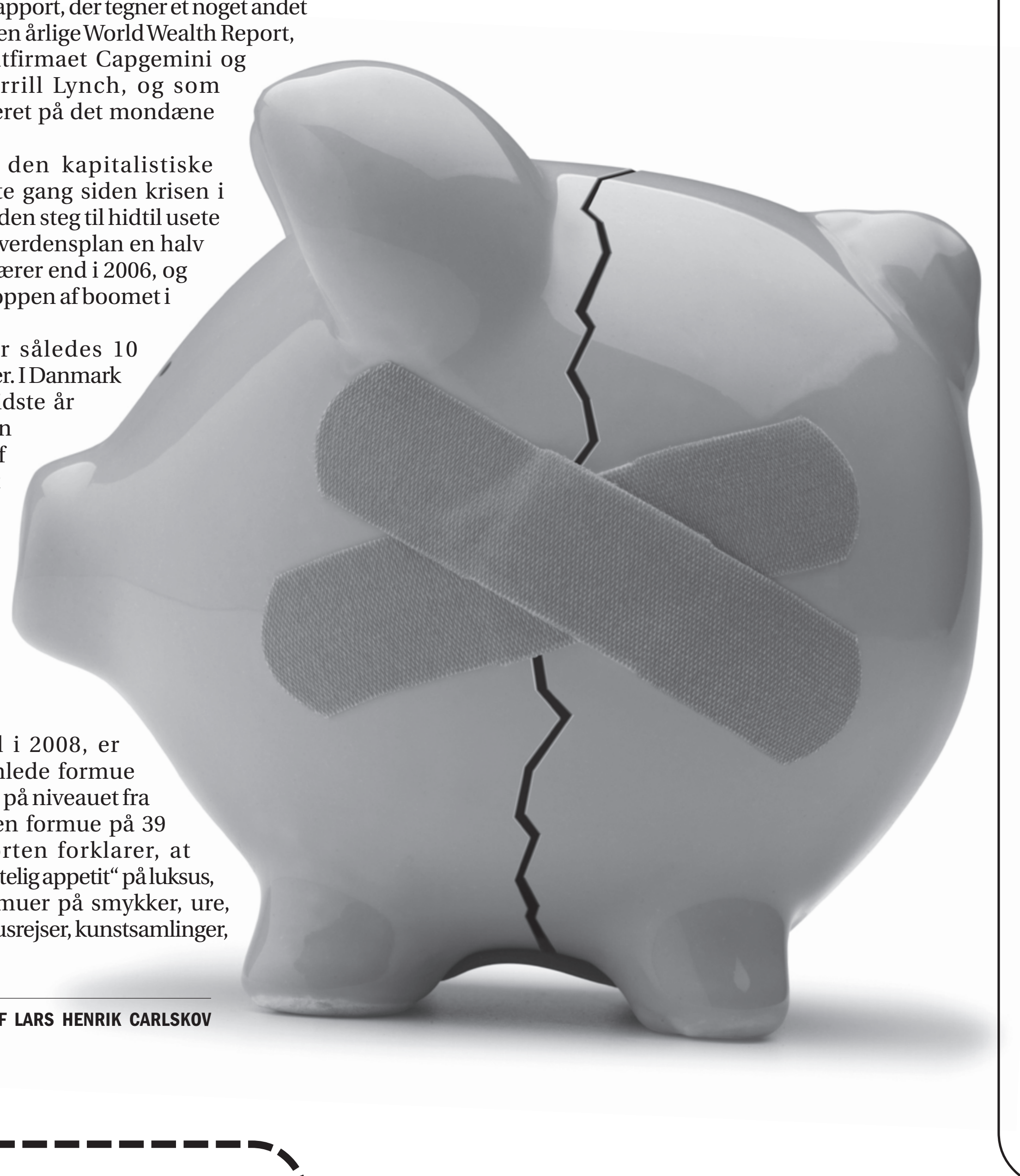
Vi får konstant at vide, at vi alle er i samme båd og derfor alle må spænde livremmen ind på grund af den økonomiske krise.

Men for nylig udkom en rapport, der tegner et noget andet billede. Det drejer sig om den årlige World Wealth Report, som udgives af konsulentfirmaet Capgemini og investeringsbanken Merrill Lynch, og som herhjemme blev præsenteret på det mondæne D'Angleterre i København.

Sidste år skrumpede den kapitalistiske verdensøkonomi for første gang siden krisen i 1930'erne, og arbejdsløsheden steg til hidtil usete højder. Alligevel er der på verdensplan en halv million flere dollarmillionærer end i 2006, og kun 100.000 færre end på toppen af boomet i 2007.

På verdensplan er der således 10 millioner af disse millionærer. I Danmark skrumpede økonomien sidste år mere end fem procent, men alligevel steg antallet af dollarmillionærer voldsomt og er nu på samme niveau som i 2007, nemlig 36.000. Over halvdelen af verdensmillionærerne er bosiddende i blot tre lande, nemlig USA, Japan og Tyskland i nævnte rækkefølge.

Efter et voldsomt fald i 2008, er dollarmillionærernes samlede formue større end i 2006 og næsten på niveauet fra 2007. Tilsammen har de en formue på 39 billioner dollars. Rapporten forklarer, at millionærerne har en „umættelig appetit" på luksus, og at de bruger deres formuer på smykker, ure, ædelstene, designertøj, luksusrejser, kunstsamlinger, yachts, private fly osv.

AF LARS HENRIK CARLSKOV

„Når man sidder i Folketinget som 72-årig, kan man ikke lade være med at synes, det er fuldstændig meningsløst, at folk skal trække sig tilbage, når de er 60. Det er efter min mening at gøre grin med sig selv."
Søren Krarup om efterløn til Ritzau, 15. juli.

„Jeg synes, det er en fair løn."
Theis Dennis Pedersen, direktør for et vikarbureau for polske arbejdere, om lønnen på 60 kr. i timen til avisen.dk, 4. august.

"De ekstremistiske homoseksuelles fraktionsgrupper skal have nogle tærsk (Jeg håber de ikke kan lide den slags!)"
DF-pressemedarbejder i mail om DF's deltagelse i Gay Pride, 21. juli.

"Da vi og alle soldaterne forsvarer vores frihedsværdier og demokrati, synes jeg at navnet „Forsvarsministeriet" er det helt rigtige."
Forsvarsminister Gitte Lillelund Bech i debat på politiken.dk, 2. august, til forslaget om at kalde Forsvarsministeriet for Angrebsministeriet – efter at det blev påpeget, at Danmark de seneste årtier kun har deltaget i angrebskrige.

"Kunne det ikke også tænkes, at de tusindvis af dygtige hjemmehjælpere, der hver dag leverer et fremragende arbejde, ville sætte pris på, at deres indsats blev bemærket."
Leder i Politiken om hvorfor DF's forslag om mere kontrol af hjemmehjælpere er fornuftigt, 3. august.

"Generelt er der i gruppen en holdning om, at den måde, SF har rykket sig på i udlændingepolitikken, er til at brække sig over."
SF-folketingsmedlem der ønsker at være anonym af frygt for partiledelsen til Politiken, 8. august.

Aktivt Socialistisk Forum går med i IS

Det er ofte man hører om splittelser på venstrefløjen, men vi glæder os over at vise et levende eksempel på det modsatte.

Sammenlægningen er vigtig fordi venstrefløjen står overfor kæmpe muligheder, men også kæmpe udfordringer. I ly af krisen er angrebene på arbejderklassens levestandard sat ind over hele Europa. Dette foregår i skyggen af krig og racisme. På den anden side er mulighederne for at svare igen også voksende; dette har vi set i Grækenland i det sidste halve år, hvor arbejderklassen har svaret igen med seks generalstrejker. I denne situation er en styrkelse af den revolutionære venstrefløj yderst vigtigt. Der er krige, der skal stoppes. Det kræver en aktiv antiimperialistisk venstrefløj. Der er racistiske ideer, som skal bekæmpes, og som kræver en venstrefløj, der er ideologisk klar og tør tage udfordringen op. Sidst men ikke mindst er der en mulighed for, at vreden eksploderer over hele Europa.

Vi vil være med til at organisere sådan et oprør fra neden, også selv om det starter i det små. Vi vil en kæmpende venstrefløj og vi byder de nye partikammerater velkomne. Det vil styrke vores arbejde både i og uden for Enhedslisten!

Bankchefen synes du tjener for meget

Peter Schütze, der er topchef i Danmark for Nordea, synes du tjener for meget.

Til arbejdsgivernes avis, *Dagbladet Børsen*, forklarede han således 22. juli, at mange små og mellemstore danske virksomheder har svært ved at klare sig, hvilket angiveligt skyldes for høje lønninger:

„Vi har prøvet efter bedste evne at fægte med disse virksomheder.

Vi ser på små- og mellemstore virksomheder inklusive landbrug, som har meget svært ved at få sorte tal. Hvis de kommer med fornuftige planer, prøver vi at holde dem i live. Men vi ser, at de har meget svært ved at blive lønsomme. Det skyldes, at vi har bevilget os selv ganske høje lønstigninger gennem mange år. Lønstigningerne i Danmark har været markant højere år efter år", hævdede Schütze. Udtalelsen om, at „vi har bevilget os selv ganske høje lønstigninger gennem mange år", er selvfølgelig ikke møntet på bankcheferne selv, selvom de ellers netop har gjort dette. Det skal forstås som en opfordring til almindelige arbejdere om at vise „løntilbageholdenhed", fordi kapitalismen, såvel i Danmark som resten af verden, er i krise.

Bankerne har krævet, og fået, milliarder og atter milliarder af kroner fra staten, fordi skatteyderne skulle dække bankernes vilde spekulationseventyr. Og nu angriber de så igen almindelige lønmodtagere.

AF LARS HENRIK CARLSKOV

Vi kan vinde kampen mod nedskæringer i kommunerne

Kommunerne er godt i gang med at gennemføre voldsomme nedskæringer. Mange steder ser det håbløst ud. Daginstitutioner, skoler og ældreområdet er ødelagt – samtidig har regionerne skåret en del på hospitalerne.

Men midt i mismodet er det værd at huske, at nedskæringer og udliciteringer kan stoppes af protester.

Strejke stopper profitbørnehaver

Et af de vigtigste eksempler er pædagogernes kamp mod private ISS-børnehaver på Fyn i 2001.

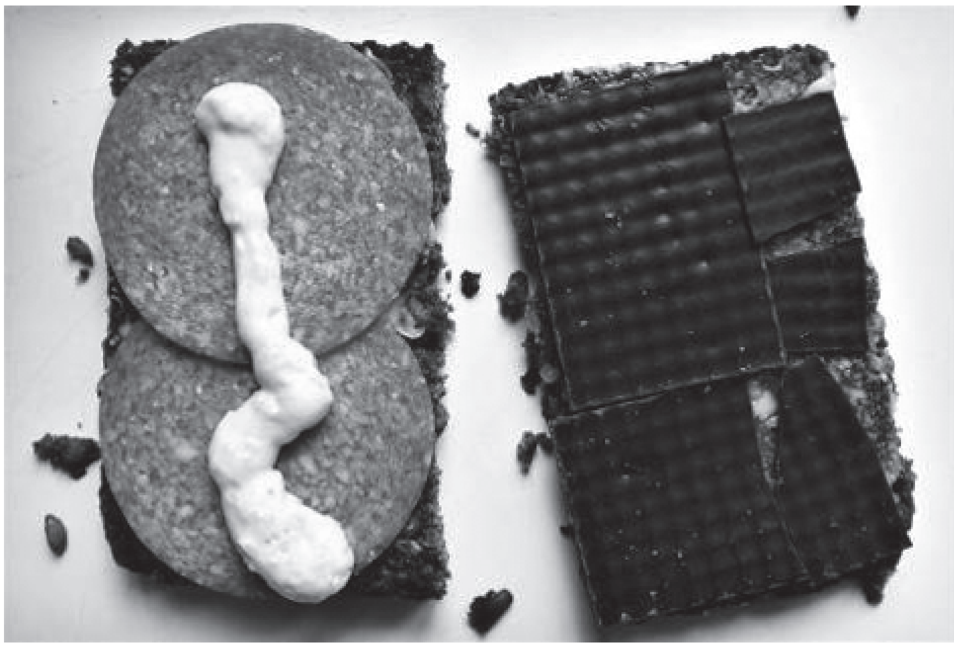
Efter to måneders strejke måtte ISS CarePartner opgive at drive dagsinstitutioner i Danmark, efter at Assens valgte at opsige kontrakterne.

Pædagogernes strejke viser, at det kan gøre en forskel at slås for det, man tror på.

Ikke alene fik pædagogerne smidt ISS ud af Assens, men strejken, og hele diskussionen om udlicitering, fik også afgørende indflydelse på kommunernes angst for at åbne fuldt ud for udliciteringer og privatiseringer.

Den daværende formand for BUPL på Fyn, Lisbeth Schmidt Jespersen udtalte dengang til Socialistisk Arbejderavis:

„Som offentligt ansatte, og ikke mindst som pædagoger, har vi en pligt til at forsvare dem, som ikke selv er i stand til at kæmpe. Vi skal huske på, at pædagogerne er børnenes advokat“.

Københavnske forældre fik fornylig sat en stopper for en upopulær madordning

Skolerengøring Silkeborg

I 2006 blev et politisk flertal i Silkeborg kommune presset til at tage rengøring af skolerne tilbage til kommunen.

Gennem massive protester fra de 65 rengøringsassistenter, fik de det licitationstilbud, der var kommet, annulleret. Rengøringspersonalet ville ikke længere arbejde under vilkår, hvor hver assistent skulle rengøre op omkring 325 kvm. i timen, hvilket svarer til omkring to parcelhuse.

Det øgede tempo ville betyder en besparelse på 12.000 arbejdstimer om året på skolerengøringen.

Silkeborg kommune fik i 2007 en dom fra Klagenævnet for Udbud om, at kommunen overtrådte udbudsreglerne ved at annullere licitationen. Men den kommunale skolerengøring står fast – også selv om kommunen netop har været igennem en voldsom nedskæringsrunde med besparelser på 250 millioner kr.

Forældre stopper tvungen madordning

Et sidste eksempel på, at det nytter at kæmpe er de århusianske forældres kamp mod den kommunale madordning for et år siden.

De århusianske politikere fulgte VKO-regeringens opfordring til at indføre madordninger i byens institutioner. Fra august sidste år skulle forældrene betale 469 kroner ekstra pr. barn på grund af mad i institutionen.

Forældrene var sure over at skulle betale for en madpakke, som kvalitetsmæssig er dårligere end den, som forældrene selv gav børnene med.

Efter et halvt års protester droppede kommunen den tvungne madordning. Det lykkedes således at stoppe den ekstra brugerbetaling på ca. 5.700 kr. om året.

AF POUL ERIK KRISTENSEN

I seng med fjenden

En af agurketidens historier har bl.a. handlet om, at Stephen Kinnock, Helle Thorning-Schmidts mand, måske ikke har overholdt skattereglerne. Stephen Kinnock får en million-hyre for at arbejde for *World Economic Forum*, som chef for den Europæiske og Central-asiatiske afdeling.

World Economic Forum hævder at spille en førende rolle i den økonomiske globalisering og i den finansielle liberalisering, og tager æren for at have lanceret Uruguay-runden, som kulminerede med skabelsen af Verdenshandelsorganisationen, WTO.

Denne afgørende rolle kunne World Economic Forum spille, fordi forummet samlede ca. 1.750 af verdens mest magtfulde mennesker fra industrien, medierne og universiteter til møder i Davos en gang om året. Som den berømte højreorienterede politolog Samuel P. Huntington beskriver denne magt: *„Davos-folket kontrollerer næsten alle internationale institutioner, mange af verdens regeringer samt størstedelen af verdens økonomiske og militære ressourcer.“*

På deres hjemmeside skriver World Economic Forum, at det er „langt fra at være en 'rigmands-klub'“. Men at medlemskab koster 42.500 schweizer-franc (230.000 kr.) for virksomhederne.

Det var i opposition til World Economic Forums magt og nyliberale politik, at der blev taget initiativ til *World Social Forum*, der blev lagt samtidig med møderne i Davos.

World Social Forum og de regionale og nationale social fora, det inspirerede til, blev samlingspunkter for bevægelsen mod den kapitalistisk globalisering, som første gang kom ind på den politiske sene i december 1999, hvor det lykkedes demonstrationer at stoppe WTO-topmødet i Seattle. Der blev derefter organiseret en lang række demonstrationer, også imod World Economic Forum i Davos.

Derfor er det paradoksalt, at det som den danske venstrefløj håber på netop nu er at få væltet Løkke til fordel for en statsminister, der når hun går på weekend, er sammen med en mand, der er med til at koordinere et af de fora, hvor den nyliberale politik er blevet udviklede og gennemført.

JAKOB KROGH

Konflikt og blokade mod Fitness World

Sveden hagler af fitnessinstruktøren, mens hun afslutter sit spinninghold. Hun tørrer sveden af panden og går efter timen i gang med rengøringen. Hun har mange hold og får løn for 15 timer, men ofte bruger hun langt flere timer, da hun selv skal gøre rent.

I dag gik hun på arbejde selv om hun er dårlig. Man får nemlig ikke løn under sygdom som ansat i Fitness World. Man får heller ikke pension. Der er ingen betaling for overarbejde, aften- eller weekendarbejde. Der er ingen barselsordning eller de 5 ferie-fridage som alle andre har. Hun arbejder så sveden springer, men hendes løn- og ansættelsesforhold er total discount.

Fagbevægelsen har erklæret konflikt mod Fitness World. Den begynder 12. august landet over. Så blokeres byggepladserne, der laves ikke annoncer og alle LO-organiserede udfører ikke arbejde for Fitness World.

Gennem sommeren har byggefagene kørt på over for byggepladserne på de 5 nye centre som er under opførelse. Her har Fitness World brugt polske håndværkere uden overenskomst. Blokaden pressede Fitness World til at indgå overenskomst med Malernes Fagforening. Nu er turen kommet til personalet på centrene.

HK organiserer fitness-instruktørerne og det øvrige administrative personale. Det er et område i voldsom vækst, og arbejdet som fitnessinstruktør er ikke længere bare et bijob for studerende. Flere og flere skal leve af det.

Derfor vil HK have overenskomster, som sikrer de ansatte en rimelig løn og ordnede forhold. På SATS er der overenskomst med pension, overarbejdsbetaling, barsel, løn under sygdom osv.

Fitness World vil dog ikke lave en overenskomst. De kører på en discountmodel, også overfor de ansatte. Derfor kan de tilbyde lave priser. Og medarbejdernes discountforhold sikrer direktøren Per Lyngbak Nielsen og ikke mindst ejeren Henrik Rossing mange millioner i overskud.

Fitness World har mere end 200.000 kunder, en omsætning der vil nærme sig 400 millioner i år og et overskud i nærheden af de 40 millioner.

Henrik Rossing har en enkel filosofi: „Min far var assurandør og havde en livsfilosofi om at tjene så mange penge som muligt på så kort tid som muligt. Han fik et godt liv ved det – med masser af personlig frihed, og det tror jeg har sat sine spor i mig.“

JAKOB NERUP

Støt blokaden

- Boykot Fitness World. Brug SATS som har overenskomst.
- Støt konflikten mod Fitness World – mød frem på blokaderne af byggepladserne
- Protester ved Fitness World centre – se HK-privats website (hk.dk/privat)
- Få din arbejdsplads til at boykotte (eller opsige) aftaler med Fitness World

At tjene penge på andres spildtid

„Siden april måned har jeg fået at vide hvilken farve der repræsenterer mig, hvad min indre fugl er" siger Lisa Marie Ødegaard.

Jobfirmaerne tredoblede deres overskud fra 2007 til 2009 til 75 millioner kr. Daniel Banjas er 26 år har været udsat for et af de private jobfirmaers undervisning.

„De undervisninger jeg har været til har været ringe. På et tidspunkt skulle man forestille sig, at man havde 80-års fødselsdag. Så skulle man forestille sig hvad ens venner og familie ville sige om en, hvis de skulle holde tale. Det har ikke nogen relevans for mig og det jeg gerne vil når jeg søger jobs," siger han og fortsætter: *„Man føler sig inkompetent og ukvalificeret til jobs, hvor man i virkeligheden kunne have gjort et godt stykke arbejde."*

Også Lisa Marie Ødegaard har prøvet den ubrugelige undervisning. *„Siden april måned har jeg fået at vide hvilken farve der repræsenterer mig, hvad min indre fugl er, hvilken etage jeg befinder mig i papirhuset, hvor hver etage repræsenterer, hvor du står i forhold til arbejdsmarkedet, og jeg har lavet et utal klippe-klistre lege, hvis farverige resultater dekorerer væggene i gangen på Hartmanns. Gud ske lov, er det stadigvæk op til mig selv at vurdere, hvorvidt jeg kan bruge den undervisning til noget, og hvorvidt den gør mig bedre stillet til arbejdsmarkedet."*

Bevidst ydmygelse

De mange historier om inkompetente private jobcentre er ikke nogen nyhed. Derfor skulle man også tro, at det offentlige enten havde en begrundet forestilling om, at de var billigere eller bedre end de private, eller at de var begyndt at nedtrappe brugen af jobcentre.

Der findes ingen undersøgelser for om jobcentrene virker. Men professor Søren Winter fra Det Nationale Forskningscenter for Velfærd har undersøgt, om de er billigere. Han har konkluderet, at jobcentrene er dyrere end hvis kommunerne selv stod for administrationen af aktiveringen.

Alligevel er andelen af ledige som sendes til private jobcentre på to år vokset fra 7 til 18 procent. På trods af beviser for at det er dyre og de lediges beretninger om de private jobcentres inkompetence fortsætter politikerne med at benytte de private centre. Der kan kun findes én forklaring på det: De ønsker at private jobcentre skal malke kommunekassen.

Nyt netværk kræver respekt

De ledige er trætte af den dårlige og ligegyldige undervisning, bare fordi private jobcentre skal tjene penge. Derfor har en gruppe ledige tage initiativ til at opstarte et nyt netværk under navnet *„Behandl os ordentligt, selvom vi er arbejdsløse"*.

Det nye netværk startede i Skive og er nu ved at sprede sig til syv andre jyske byer, men stifteren Beder Bæk har en intention om at initiativet skal være landsdækkende.

Se mere om netværkets aktiviteter på Facebook-gruppen: *Behandl os ordentligt, selvom vi er arbejdsløse* – eller på hjemmesiden behandlosordenligt.dk.

JAKOB KROGH

Det mener vi:

Kampen om velfærd: Første slag skal stå 5. oktober.

Vi skal være klar

5 milliarder skal ATP stille med som lånekapital til de små- og mellemstore danske virksomheder. ATP er lønarbejdernes pensionsopsparing, som nu skal lånes til virksomhederne, fordi ingen andre tør låne til dem. Det var et af forslagene fra Venstres sommergruppemøde.

De 5 milliarder kommer oven i de hundreder af milliarder, som er pumpet i banker for at undgå et økonomisk sammenbrud, og oven i støtten til de største virksomheder. A.P. Møller-Mærsk har fx fået flere milliarder i eksportkredit til at bygge skibe i Sydkorea.

Det er den ene måde som staten understøtter virksomhederne. Men også dele af velfærdsstaten er til gavn for kapitalismen. Direktør i Dansk Erhverv, Christian T. Ingemann, skriver i Berlingske Tidende:

„På mange måder understøtter vores velfærdssamfund private virksomheders muligheder. Medarbejdere kan få passet deres børn, mens de er på arbejde, og behandlet deres brækkede ben, så de kan komme tilbage på arbejde. Vi har uddannelse og et fleksibelt arbejdsmarked bl.a. i kraft af et veludviklet sikkerhedsnet."

Med andre ord: På den ene side ind sikrer staten en kapitaltilførsel til virksomhederne. På den anden side understøtter velfærdsstaten kapitalens behov for arbejdskraft.

Kapitalens ønsker til velfærdsstaten

Alligevel angriber kapitalisterne velfærdsstaten. Det gør de, fordi den kun gavner kapitalen, når den sikrer, at de der har arbejde kan få passe deres børn, og at de der har arbejde får behandlet deres brækkede ben. Derfor ønsker Dansk Erhverv et velfærdssystem, der kun gælder for dem, der har arbejde. Men de ønsker også, at de der har arbejde skal betale for velfærden.

Der er derfor regeringen forsøgte at indføre en gradvis privatisering af sundhedssektoren og har forsøgt at indføre private daginstitutioner i 2001. Og det er derfor de har indført selvejende universiteter og gymnasier, så de kan privatiseres når muligheden byder sig.

Privatisering og den medfølgende brugerbetaling betyder netop, at det kun er de, der har arbejde, der har råd til at betale for velfærden. Og det betyder, at staten ikke skal betale, så der bliver flere penge til erhvervsstøtte, til krig i Afghanistan og skattelettelser til de rigeste.

Men for os handler det ikke om at forsvare velfærden specielt for arbejdsløse. Når velfærden ikke længere er en *ret*, som er for *alle*, så bliver den til en *almisse*, som magthaverne kan tage fra *os alle* efter forgodtbefindende. Derfor er det en kamp for alle.

Kampens kerne

Da de i forsøgte at privatisere daginstitutioner i 2001 blev det stoppet af strejkende pædagoger. Og privatiseringen af sundhedssektoren er gået i stå, fordi den offentlige sundhedssektor, trods nedskæringer, er for god og effektiv. Og indtil videre tør de ikke forsøge at indføre private universiteter, fordi de studerende flere gange har vist, at de vil slås. Derfor venter de, til de kan isolere de studerende.

Det er det nedskæringerne skal løse. Det vil betyde dårligere daginstitutioner, hospitaler og skoler. Jo dårligere den offentlige service er, jo større er sandsynligheden for, at de der har råd vil vælge privat, og det bliver nemmere at gennemføre privatiseringer. Og nedskæringerne skal samtidige vise at vi ikke kan stoppe dem.

Vores valg

Vi kan vælge at acceptere at vi ikke kan stoppe nedskæringerne eller vi kan vælge at kæmpe – og kæmpe på en måde, så vi kan stoppe dem. Det er nemt at lade dem skære ned – så skal vi ikke gøre andet end det vi plejer.

Men det er også muligt at vælge kampen: Det store flertal ønsker ikke nedskæringerne. Hvis alle der er imod nedskæringerne vælger kampen, kan vi stoppe dem.

At vælge kampen betyder nu og her, at vi skal gøre os klar til demonstrationerne i alle storbyerne 5. oktober ved folketingets åbning. Det betyder, at du skal snakke med alle på din arbejdsplads, skole eller jobcenter om at gå samlet til demonstration.

Men mindst lige så vigtigt: Vi skal kræve et stormøde, hvor vi kan diskutere, hvad vi gør ud over en éndags-demonstration. For én stor demonstration selv med arbejdsnedlæggelser er ikke nok.

Derfor skal vi fortsætte kampen efter demonstrationen – sammen.

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Poste restante, H C Ørstedsvej 54, 1879 Frb. C konto Nr.: 5381 - 0490686

saa@socialister.dk www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen Ansv.: Jakob L. Krogh. Red. afsluttet den 9. august 2010 - ISSN 1600-2687

Målet er udrensning af et religiøst mindretal i Europa

DF's to fætre, Langballe og Karrup, har udfordret racismeparagraffen til det yderste

Det sker, at sygelig hang til at være i offentlighedens søgelys, ansporer ellers glemte til at optræde med stadig mere provokerende – og for de direkte berørte stærkt defamerende – udsagn.

Et eksempel på dette er Lars Hedegaard – men der kunne også nævnes andre, som ikke har kunnet finde bremsepedalen under flugten fra den politiske venstrefløj til den fremmedfjendske politiske højrefløj.

Lars Hedegaard, formand for det såkaldte Trykkefrihedsselskab, har i en video i 2009 på bloggen Snaphanen beskrevet voldtægt som udbredt i muslimske familier.

„De voldtager deres egne børn. Det hører man hele tiden. Piger i muslimske familier bliver voldtaget af deres onkler, deres fætre eller deres far," sagde han.

Enhver – formentlig selv folketingsmedlem Søren Espersen, Dansk Folkeparti – ville forarget have talt om galopperende og strafbar antisemitisme, hvis Lars Hedegaard havde beskrevet voldtægt af egne børn som udbredt i jødiske familier.

Folketingsmedlem Jesper Langballe, Dansk Folkeparti, skrev herefter i januar 2010 i et debatindlæg i Berlingske Tidende følgende til støtte for Lars Hedegaard:

„Selvfølgelig skulle Lars Hedegaard ikke have sagt, at der er muslimske fædre, der voldtager deres døtre, når sandheden i stedet synes at være, at de nøjes med at slå døtrene ihjel (de såkaldte æresdrab) – og i øvrigt vender det blinde øje til onklernes voldtægt."

Derefter blev Jesper Langballe af Rigsadvokaten sigtet efter Straffelovens paragraf 266 b – bedre kendt som racismeparagraffen, og et folketingsflertal besluttede at ophæve Jesper Langballes parlamentariske immunitet.

Beskyttelse mod racisme

Om udbredelsen af den slags udsagn har et folketingsflertal, som et vist værn mod antisemitisme, vedtaget forbud imod allerede i 1939, hvor Straffelovens § 266 b blev vedtaget første gang.

I 1971 blev loven så ændret i forbindelse med Danmarks tiltræden af FN's racediskriminationskonvention. I 1987 blev forbuddet mod forhånelse på grund af seksuel orientering tilføjet. Den hidtil sidste tilføjelse kom som stk. 2 i 1995, hvor Danmark af bl.a. Tyskland blev kritiseret for at give husly til nazister, som udbredte nazistisk propaganda i Tyskland.

Som et af nyere tids eksempel på hvad uhæmmet mediebåret racistisk propaganda kan føre til, er mediernes rolle i forbindelse med folkedrabet i Rwanda i 1994.

Sporene i og uden for Europa skræmmer, når den borgerlige statsmagt ikke viser vilje til at forbyde racistiske udtalelser og propaganda.

Lovgivning i sig selv har jo ikke den store betydning, hvis ikke den samme borgerlige statsmagt viser vilje og evne til at håndhæve loven. Derfor må det hilses med tilfredshed, at statsadvokaten langt om længe i overensstemmelse med loven har besluttet at tiltale Lars Hedegaard og Jesper Langballe.

Når borgerlige kræfter i folketinget og enkelte historieløse og mindre oplyste på venstrefløjen synes, at netop tiltalen mod duoen Hedegaard & Langballe skal være anledning til helt at sløjfe Straffelovens § 266 b, skal den seriøse del af venstrefløjen ikke lade sig terrorisere af de mørkemænd, som gemmer sig bag argumentet om uindskrænket ytringsfrihed.

Vi ved hvad deres slet skjulte perspektiv er med den racistiske antimuslimske propaganda – nemlig fysisk udrensning af et religiøst mindretal i Europa.

At ønsket om udrensning ikke skjules, er et interview med Mogens Camres i Nyhedsavisen i 2007 et blandt mange eksempler på. Her er parlamentarikeren citeret for følgende angående Enhedslistens folketingskandidat Asmaa Abdol-Hamid:

»Hun trænger til psykiatrisk behandling. Man må jo behandle den slags mennesker. Det er nogle hjernevaskede små stakler, som går med tørklæder. Skik følge eller land fly, så simpelt er det. Jo før hun rejser, jo bedre«.

AF ADVOKAT BJARNE OVERMARK, RANDERS
FMD. FORENINGEN RÅDGIVNING FOR UDLÆNDINGE, RANDERS
BESTYRELSESMEDLEM I DEN DANSKE AFDELING AF ENAR – EUROPEAN NETWORK AGAINST RACISM

En racistisk udtalelse

„De voldtager deres egne børn. Det hører man hele tiden. Piger i jødiske familier bliver voldtaget af deres onkler, deres fætre eller deres far."

Lars Hedegaards generaliserende – og forhånende og nedværdigende – udsagn skal sammenholdes med ordlyden i Straffelovens § 266 b:

Straffelovens § 266 b:

„Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en særligt skærpende omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed."

Henset til den gældende folkelige – og samfundets – fordømmelse af børnemishandling i almindelighed og ikke mindst fordømmelsen af den afart af børnemishandling som handler om voldtægt af børn, er det naturligvis stærkt belastende for muslimske familiers omdømme, hvis Lars Hedegaard's og Jesper Langballe's udsagn udbredes som uimodsagt kendsgerninger i det danske folk. Og en sådan stigmatisering af muslimer i Europa er forløberen for den „retfærdige" vold og udrensning af muslimer, som ophavsmændene til de racistiske udtalelser ikke lægger skjul på er deres mål.

Bjarne Overmark anbefaler følgende artikler:
„Når ytringsfriheden har blod på hænderne" – *Information*, 1. august 2010
„Forbyd racister" – *Information*, 8. september 1997

Gyldne håndtryk til fiaskodirektører

9,4 millioner lige ned i lommen plus en pensionsudbetaling på 107 millioner og et job som underdirektør. Det var hvad Tony Hayward, BP's øverste direktør, fik da han blev fyret som øverste direktør fra BP efter at BP har været ansvarlig for det største olieudslip nogensinde.

Selv de mest kyniske aktiespekulanter, der er ligeglade med miljøet, kan ikke have været tilfredse med Hayward. BP har tabt ca. 100 milliarder kr. og forventer yderligger tab på 200 milliarder pga. af olieudslippet.

I 2007 fik Home Depot-direktør Robert Nardelli ca. 1,2 mia. kr. i bonus efter at han blev fyret, fordi firmaets aktier ikke var steget under opsvinget, mens konkurrenternes aktier var fordoblet. Samme år fik Stan O'Neal, direktør for Marrill Lynch, 900 millioner kr. efter at have kørt banken i sænk, så den i 2008 blev overtaget af en konkurrent, mens Charles Prince fra Citigroup måtte nøjes med 250 millioner kr. efter at have været ansvarlig for bankens store tab.

I 2008 og 2009 betalte 17 amerikanske banker 9 mia. kr. i bonuser til deres direktører. Alle 17 banker var blevet reddet af de amerikanske skatteyderes penge, ifølge Kenneth Feinberg, USA's regerings chef for hjælpeprogrammet til banksektoren.

I Danmark kunne tidligere direktør for Roskilde Bank, Niels Valentin, ved at trække sig, da det stod klart at han havde kørt banken konkurs, hæve 30 millioner og en årlig millionpension.

JAKOB KROGH

Hetz mod offentligt ansatte

TV2's afsløringer af snyd i hjemmeplejen har startet en storm af vrede og mistænkeliggørelse mod en hel faggruppe. Også selvom det viser sig, at TV2 har brugt løgne, iscenesættelse og dårlig journalistik til at få deres budskab til at fremstå tydeligere.

TV2 har haft held til at udbrede den holdning, at de dovne og uærlige hjemmehjælpere snyder de ældre for egen vindings skyld på fællesskabets bekostning.

Den massive vrede og mistanke der efterfølgende rettede sig mod hjemmehjælpere viser sig ved, at der bliver givet nedladende kommentarer, råbt ad eller endda spyttet på dem. Dorte Momme siger til Arbejderen: „Der er også mange af mine kolleger, der tager deres arbejdstøj af, før de går ned og handler for borgerne. Og nogle tør ikke have deres veste på, når de henter børn på vej hjem fra arbejde."

DF er straks hoppet med på vognen og foreslår øget kontrol af hjemmehjælpere: 6 årlige kontrolbesøg foretaget enten af private firmaer eller af tidligere kollegaer, der i stedet for plejeopgaver skal udføre kontrol.

Hjemmehjælperne er i forvejen en faggruppe der lider hårdt under omfattende kontrol- og registreringssystemer. Specielt efter fritvalgs-ordningens indførelse i 2003.

Fritvalgs-ordningen siger, at privat og offentlig hjemmepleje skal ligestilles, og at man frit må vælge mellem dem. For at sikre denne ligestilling må den kunne „måles" – derfor gør man hjemmehjælperens forskellige ydelser op i kroner og ører. Med denne ordning røg hjemmehjælpernes faglige vurdering – for nu skal de kun udføre de opgaver de er bestilt til, og med fritvalgs-ordningen er hjemmehjælperne blevet helt adskilt fra det sted, hvor hjemmehjælpen bestilles og de ydelser den ældre har ret til samtidig fastlægges.

Kombineret med øget tidspres pga. nedskæringer udhules hjemmehjælpernes faglighed og deres arbejde, og forholdet mellem hjemmehjælperen og den ældre reduceres.

Hjemmeplejen er blevet forringet som en del af VKO's ideologiske korstog mod den offentlige sektor. Fritvalgs-ordningen handler ikke om et frit valg – den handler om privatisering af den offentlige sektor. Regeringens „frie valg" har fjernet friheden endnu længere væk for både hjemmehjælpere og de ældre, fordi den adskiller beslutningen om arbejdsopgaverne endnu mere fra hjemmehjælperne.

Svigtene i hjemmeplejen skyldes ikke de ansatte, men den regering der har smadret forholdene – ikke kun i hjemmeplejen, men også mange andre steder i den offentlige sektor.

Det skal ikke påstås at der ikke finder snyd sted blandt hjemmehjælpere – men den „snyd" kan andre faggrupper vel heller ikke sige sig fri for. At holde en længere frokostpause eller at gå lidt tidligere er ting som de fleste gør – og føler at det er velfortjent.

Og det er ikke det der er det egentlige problem. Det store problem er, at regeringen smadrer den offentlige sektor og velfærden med sine tiltag for at privatisere og med sine nedskæringer. Og at den derefter – godt hjulpet på vej af fx TV2 – forsøger at fjerne fokus ved at udpege syndebukkene blandt almindelige mennesker: „Det er ikke nedskæringerne og forsøgene på privatisering der har ødelagt hjemmeplejen – det er de dovne hjemmehjælpere."

Når pengene i kommunen ikke slår til, er det de *sociale bedrageres* skyld – ikke nedskæringerne (og derfor ønsker kommunerne og visse folketingspolitikere ret til øget kontrol og overvågning af „mistænkte").

Og det er i virkeligheden ikke regeringens, men de ikke-vestlige indvandreres skyld når der mangler penge til velfærden („Der har været en modvilje mod at kæde folk med anden etnisk oprindelses arbejdsduelighed sammen med mangel på velfærd [...] Men jeg synes, vi skal slippe ånden ud af flasken og ikke være bange for at sige, at der er en sammenhæng" – Pia Kjærsgaard i Politiken 1. august).

Det er på tide at stille dem til ansvar, der virkelig skaber problemerne, i stedet for at hetze syndebukke.

CHRISTINE BERGEN

TV2 har haft held til at udbrede den holdning, at de dovne og uærlige hjemmehjælpere snyder de ældre for egen vindings skyld på fællesskabets bekostning.

TV2's løgne:

- Hvad TV2 beskrev som en timelang pause på kontoret viste sig at være forberedelsestid til at lave et kursus i PDA-computere (bruges til registrering).
- Den hjemmehjælper som ifølge TV2 købte ind til sig selv købte i virkeligheden ind til en borger – efter aftale med ledelsen.
- Den hjemmehjælper, som TV2 beskyldte for at holde en times pause i eget hjem, var taget derhen efter besked fra sin overordnede – hun havde opdaget 2 mænd (TV2-journalisterne) der forfulgte hende, og da hjemmehjælperne i området har haft problemer med tyveri, blev hun rådet til at tage hjem og vente på en kollega.

Senere opsøgte TV2 hendes hjem, bankede på døren og råbte til hendes datter, der var alene hjemme, at de „ville have fat i hendes mor". Efter den oplevelse måtte de begge have psykologhjælp.

Socialt bedrageri

Mange kommuner opfordrer til at man skal melde sin nabo, kollega osv. hvis man mistænker dem for socialt bedrageri. I mange kommuner kan man endda foretage anonyme angivelser.

Som om det ikke er vidtgående nok, kræver 80 ud af 98 kommuner nu øgede beføjelser i jagten på sociale bedragere. Uanmeldte kontrolbesøg, overvågning af biler og hjem, og at hente kontoudtog fra den mistænke og pårørende er nogle af de værktøjer som kommunerne beder Folketinget om.

Ifølge Jacob Mchangama, chefjurist i det liberalistiske Cepos, er disse forslag mere vidtgående end den overvågning, der blev indført i forbindelse med terrorlovgivningen, og som nu måske bliver rullet lidt tilbage.

I Københavns Kommune har de 8 ansatte til at holde øje med socialt bedrageri – gruppen har et måltal for 2010 på at inddrive 18 mio. kr. fra sociale bedragere(!) Ganger man det tal op svarer det til ca. 180 mio. kr. på landsplan – eller sølle 0,75 % af de 24 mia. regeringen vil spare over de næste tre år (og det tal er uden udgifterne til kontrolgrupperne).

Den store fokus på det sociale bedrageri får det til at fremstå som en væsentlig grund til kommunernes økonomiske problemer.

Realiteten er at det snyderi der virkelig betyder noget kommer fra de rige. Ved at stå én dag ved Strandvejen i Charlottenlund, Nordsjælland fik Skat inddrevet 11 mio. kr. fra 31 bilister, der havde brugt deres firma og et efterfølgende tjek af deres økonomiske forhold til at snyde i skat. Og de økonomiske vismænd har udregnet, at hvis man beskatter de multinationale selskaber i Danmark, der med snyd undgår at betale skat, vil man årligt få 7-14 mia. kr. ind!

Det er ikke det sociale bedrageri der er ansvarlig for at have tømt kommunekasserne – i langt højere grad er det regeringens prioriteringer og stadigt strammere økonomiske rammer for kommunerne, der gør at de år for år må spare og skære ned igen.

Tallene for 2010 (opgjort før 25 kommuner fik afslag på at forhøje skatten) er, at 90 kommuner må skære ned, 33 pct. af alle kommuner skærer på alle områder. Og i 2011 har regeringen indført nulvækst i kommunerne hvilket reelt kommer til at betyde store nedskæringer og endnu flere fyringer.

CHRISTINE BERGEN

Åbn grænserne for frihedens og økonomiens skyld

Friheden til selv at vælge hvor man vil bo er en fundamental frihed, der burde gælde alle.

Dansk Folkeparti har foreslået en integrationskommission, der skal undersøge hvad indvandrere fra ikke-vestlige lande koster det danske samfund. Formålet er at give Dansk Folkeparti endnu flere argumenter for lukkede grænser og at give indvandrerne skylden for nedskæringerne på velfærden.

Friheden til selv at vælge hvor man vil bo er en fundamental frihed, der burde gælde alle. Derfor er alle frihedselskende mennesker imod enhver form for kontrol med ind- eller udvandring. Det inkluderer også enhver form for begrænsning i, hvem der har ret til at bo og leve i hvilke lande. Derfor kan økonomien aldrig blive en begrundelse imod indvandring.

Realiteten er også at indvandring er en økonomisk fordel, ikke en belastning, i ethvert rationelt samfund.

Når vi ikke selv skal betale for opvæksten

I 2000 vurderede en FN-rapport, at der var brug for en netto-indvandring på 13,5 millioner om året til Europa over de næste 50 år for at udligne effekten af en aldrende og aftagende befolkning.

Al værdi kommer fra menneskeligt arbejde. Vi har alle sammen enormt behov for atmosfærisk luft, men det har ingen værdi – det kan ikke sælges, fordi det ikke kræver noget arbejde at fremskaffe. Alt hvad der kræver arbejde at fremskaffe har derimod en værdi og kan sælges.

Hvis man ser bort fra familier, der er flygtet fra krig og katastrofer, er flertallet af indvandrere unge mennesker, der kommer til Europa, inklusiv Danmark, for at arbejde. Babyer, der bliver født i Danmark, skal først skal gå i vuggestue, børnehave og skole, før de er klar til at arbejde. Indvandrere er billigere arbejdskraft, fordi deres opvækst er overstået, når de kommer.

Flere arbejdsløse på vej?

Det store spørgsmål for om indvandrere er en gevinst eller ej er altså om de arbejder eller om de ikke arbejder. Det samfund som indvandrerne kommer til har enormt behov for arbejdskraft. Der er ældre der skal passes, vindmøller der skal bygges, børn der skal uddannes, tog der skal køres osv.

Men der er samtidig en høj arbejdsløshed. Det er netop den høje arbejdsløshed, der gør at nogen begynder at tro på Dansk Folkepartis løgne om, at indvandre er en omkostning for samfundet.

Men grunden til at nogle indvandrere og mange andre ikke kan finde arbejde er, at det samfund som indvandrerne kommer til er et dybt irrationelt samfund, der ikke kan finde ud af at udnytte de ressourcer, det har i form af arbejdsdygtige mennesker. Derfor kan det heller ikke finde ud af at udnytte de ekstra ressourcer det får tilført i form af endnu flere arbejdsdygtige mennesker.

Det, Dansk Folkeparti gør med sit forslag om at finde ud af hvad indvandre koster, er at flytte fokus fra det reelle problem – krise og arbejdsløshed.

Arbejdsløsheden skyldes at virksomhederne fyrer folk, når de ikke kan tjene penge på at have dem ansat, selv om der er behov for de produkter de producerer. Når Vestas fyrer 1150 i begyndelsen af krisen, var det ikke fordi der ikke var brug for vindmøller, men fordi de ikke kunne sælge vindmøller.

Et samfund for alle

Ved at skabe et samfund, hvor der er arbejde til alle, kan vi bygge vindmøller, passe de ældre og meget mere. Men vi kan også sikre, at alle har friheden til selv at vælge hvor de vil bo, fordi vi formår at udnytte indvandres ressourcer. Et samfund, hvor der er arbejde til alle, kræver, at vi omlægger produktionen, så målet ikke er mere profit, men at dække flere behov.

Hvis vi skal lave et sådant samfund er fjenden ikke indvandrerne, men dem der i dag lever af profitterne – direktørerne og spekulanterne. Vi behøver ikke en undersøgelse for at se om de er dyre for samfundet, vi kan nøjes med at kigge på bankpakkerne.

AF JAKOB KROGH

Sol, sommer og stanken af racisme

Gør klar til at holde dig for næsen. For udover sommervarme har den sidste måned budt på et sandt amokløb i racistiske udmeldinger fra Christiansborg-politikerne. Her er et lille udvalg – hvis du ellers kan klare stanken.

Venstres integrationsordfører Karsten Lauritsen foreslog, at udlændinge de første seks måneder på arbejdsmarkedet skal nøjes med det halve af minimumslønnen, altså en løn på ned til 50 kr. i timen. At dette er en fuldstændig grotesk idé, fremgår af, at selv Dansk Folkeparti afviste den som diskrimination.

Lauritsen ønskede desuden at indføre en „hollandsk model", hvor familiesammenføring tildeles på baggrund af om ansøgeren kommer fra et land med risiko for tvangsægteskaber. Det viste sig dog, at denne „model" ikke findes i Holland eller noget andet sted, bortset fra i Karsten Lauritsens egen diskriminerende fantasi.

De Konservatives integrationsordfører Naser Khader vakte opsigt, da en stening i Iran fik ham til at udtale, at „mange af verdens største idioter er muslimer", og at han derfor overvejede at forlade islam. For Khader er det åbenbart lige så let at skifte religion som politisk parti, og sidstnævnte har han da også en vis erfaring med.

„Der skal ikke være nogen blødsødenhed"

Spørger man regeringspartierne, findes der dog næsten ikke racisme i Danmark. Da regeringens rapport til FN's komité til udryddelse af racediskrimination blev kritiseret for at udelade en lang række sager, forklarede Karsten Lauritsen således, at racismen i Danmark er „meget, meget lav sammenlignet med andre lande", mens Naser Khader mente, at FN i stedet skulle koncentrere sig om „racisme i Iran eller Saudi Arabien, hvor man hverken må medbringe Bibelen eller bygge kristne kirker".

I juli måned skete der også det, at 23 rumænske romaer udvistes fra Danmark. Deres forbrydelse? De havde overnattet i en park og en nedlagt fabrik. Men „sigøjnere stjæler jo", som en gammel fordom lyder, og derfor krævede Københavns socialdemokratiske overborgmester Frank Jensen dem udvist, og „der skal ikke være nogen blødsødenhed", erklærede justitsminister Lars Barfoed.

For at pågribe disse farlige roma-campister mente politiet i øvrigt, at det var nødvendigt at sende en hjemmeværnshelikopter på vingerne. Heldigvis har romaerne efterfølgende anlagt sag mod den danske stat for diskrimination.

„Homoseksuelle har løse håndled og elsker tæsk"

Dansk Folkeparti har – blandt meget andet – krævet indførelsen af billeder på sygesikringsbeviset (for at ramme „illegale" indvandrere), en undersøgelse af om muslimske buschauffører diskriminerer blinde med førerhunde, en undersøgelseskommission af udgifterne til udlændinge, et stop for al „ikke-vestlig" indvandring og at erstatte den nuværende 24-årsregel med en 28-årsregel.

Det sidstnævnte blev kritiseret som grænsende til det racistiske af Folketingets øvrige partier, men nøjagtig det samme kan naturligvis siges om disse partiers, inklusive De Radikale, Socialdemokraterne og SF, accept af 24-årsreglen.

Da en intern DF-mail ved en fejl slap ud i pressen, blev det endegyldigt dokumenteret, at DF ikke bare er et racistisk, men også et homofobisk parti. Her kalder partiets pressemedarbejder Helene MacCormac en angiveligt homoseksuel mand for „journalisten med de løse håndled" og forklarer, at „de ekstremistiske homoseksuelles fraktionsgrupper skal have nogle tærsk (Jeg håber de ikke kan lide den slags!)".

Efter sådan en sommer er der mere end nogensinde brug for et klart socialistisk alternativ til DF's og de andre partiers racistiske politik.

AF LARS HENRIK CARLSKOV

Socialistisk Arbejderavis er anderledes

Gennem godt 25 år og 300 numre har *Socialistisk Arbejderavis* været med til det hele. Fra Påskestrejkerne i 1985, der forhindrede den konservative Poul Schlüter i at blive „Danmarks Thatcher“. Vi jublede sammen med millioner over Berlin-murens fald i 1989 og sammenbruddet for de stalinistiske regimer. *Socialistisk Arbejderavis* har kæmpet sammen med mange andre mod krige og racisme. Med disse sider ser tidligere redaktør Jørn Andersen tilbage på nogle af kampene.

Gennem 300 numre og godt 25 år har *Socialistisk Arbejderavis* skiftevis været en stemme for flertal og mindretal. Vi har talt mindretallenes sag, når alt, alt for mange har været tavse – fx mod muslimhetz. Vi har talt for flertallet, når regeringer har angrebet arbejdsløse og offentligt ansatte, mens flertallet ønskede mere velfærd.

Men der er også andre, der konsekvent har talt mod undertrykkelse. Eller konsekvent har forsvaret arbejderinteresser mod kapital-interesser. Hvorfor så *Socialistisk Arbejderavis*?

Fra starten har Socialistisk Arbejderavis været talerør for et politisk projekt: Vi vil have en socialistisk revolution. En revolution, hvor det store flertal river magten ud af hænderne på dem, der i dag lader halvdelen af klodens befolkning sulte. Og som lader os alle leve i frygten for krige og klima-katastrofer.

Så hver gang vi tager en sag op – fra muslimhetz til klima og velfærdskamp – så er der en bagtanke: Sagen skal bruges til et politisk formål.

Den skal overbevise dem, der endnu tror på kapitalismens lyksaligheder om, at det er en naiv drøm. Den skal fortælle dem, der godt kan se problemerne, om at tingene kan være anderledes.

Men først og fremmest skal den mobilisere dem, der allerede har gennemskuet mediernes og politikernes løgne. Mobilisere dem til at kæmpe imod. Til at finde styrken i en fælles kamp – og en stærkere socialistisk bevægelse.

Partiavis

For *Socialistisk Arbejderavis* består verden ikke kun af enkelt-kampe. De udspringer alle sammen af et råddent system. Hvis ikke vi organiserer et samlet oprør mod selve kapitalismen, vil vi generation efter generation skulle kæmpe mod racisme, mod krige – og for simpel overlevelse.

Derfor er *Socialistisk Arbejderavis* anderledes. Vi er et organ for en organisation, et parti – ***Internationale Socialister/ISU*** – som vil slås for disse holdninger.

Vi er stolte over, at vi ikke er „parti-politisk neutrale“. Tværtimod: Vi mener, at den vigtigste opgave for socialister er at organisere sig i et revolutionært parti sammen med andre om at slås for socialisme.

Du er velkommen til at være med.

Socialistisk Arbejderavis nr. 1:

Påskestrejkerne 1985

10 dage der rystede Danmark

I 1982 fik de borgerlige flertal. Statsminister Schlüter startede med at angribe arbejderklassen – han ville være Danmarks Margaret Thatcher, „jernladyen“.

I 1985 forsøgte Schlüter at tvinge en overenskomst igennem, som var blevet forkastet af arbejderne.

Det udløste den største strejkebevægelse nogensinde i Danmark – knapt en million strejkede i de „ti dage der rystede Danmark“.

Strejken endte med et remis: Schlüter fik stort set sit indgreb igennem, men det var sidste gang han forsøgte et frontalangreb på arbejderklassen. Arbejderklassen i Danmark satte en skræk i livet på Over-Danmark, som de endnu ikke fuldt har overvundet. Og strejken betød at overenskomsterne i 1987 gav betydelig reallønsfremgang.

For en ny generation af socialister blev strejkerne et levende bevis på et af grundprincipperne for *Socialistisk Arbejderavis*, nemlig at „arbejderklassens befrielse er arbejderklassens eget værk“.

Men den understregede også, at en meget lille socialistisk organisation bliver løbet over ende, når hundredtusinder af arbejdere går i kamp. I stedet lykkedes det fagtoppen, godt hjulpet af DKP, at bringe strejkerne under kontrol i stedet for at udnytte muligheden for at vælte Schlüter.

Hvad vi skrev i 1985 kan læses i arkivet på socialister.dk

Ny verdensorden: kampen mod nazisme

Efter Berlin-murens fald lovede magthaverne en „ny verdensorden“ med fremgang, nedrustning og demokrati.

Det viste sig hurtigt, at virkeligheden var en anden. Krig mod Irak og på Balkan og nedskæringer for arbejderne. Derfor søgte nogle andre svar.

Den Danske Forening

Men med det meste af venstrefløjen i opløsning, så var det den nationalistiske og racistisk højrefløj, der vandt frem. Den Danske Forening (DDF) – en samling af racister med bl.a. Søren Krarup og Jesper Langballe i spidsen – fik tusinder af medlemmer.

Racistiske og nazistiske lister forsøgte at stille op til kommunalvalgene i 1989 og 1993 – og den racistiske vold voksede.

Men de fik ikke det gennembrud, de havde håbet på – modsat fx Sverige. Årsagen var en bred, men militant, organiseret modstand.

Socialistisk Arbejderavis spillede en vigtig rolle i at samle denne brede modstand: På den ene side den radikale venstrefløj, som var klare på, at nazisterne skal knækkes, men ikke viste, hvordan de skulle samle bred opbakning. På den anden side fagforeninger, SF'ere og socialdemokrater, som nok kan samle bredt, men helst ikke vil konfrontere nazisterne.

I mange byer blev der oprettet anti-racistiske netværk, som dels spredte anti-racistiske argumenter, dels organiserede protestdemonstrationer, hver gang DDF m.fl. forsøgte at holde møde.

Kampagnen, som fortsatte de næste 3-4 år, var en stor succes. De indvandrerfjendske lister kunne kun stille op få steder og fik kun få stemmer.

Bomben i Søllerødgade

Succes førte også til desperation i det nazistiske miljø. Den 16. februar 1992 eksploderede en brevbombe i Internationale Socialisters kontor i Søllerødgade i København og dræbte vores kammerat Henrik Christensen.

Trods chokket og trods sorgen over tabet af Henrik, så lykkedes det at vende det til en offensiv for alle anti-nazistiske kræfter.

I alle større byer blev der holdt protestmøder med deltagere fra arbejderpartier, fagforeninger, præster og alle mulige humanistiske og anti-racistiske kræfter. Dagen efter Henriks begravelse deltog 12-15.000 i en demonstration i København under prolen „Duk dig ikke – duk op“.

Det var ikke lykkedes nazisterne at skræmme os til passivitet – og DDF-ledernes snakken uden om at tage afstand fra attentatet var med til yderlige at inddæmme deres fremgang.

December 1989:

Støt oprørene i Øst – Socialisme er svaret

Sådan lød forside-overskriften i Socialistisk Arbejderavis i december 1989. Den illustrerede i en nøddeskal en helt anden forståelse af de østeuropæiske samfund end alle andre politiske strømninger.

Fra borgerlige og socialdemokrater til det meste af venstrefløjen var man enige om én ting: Sovjetunionen og de andre stalinistiske regimer i Østeuropa var *anderledes* end i Vest.

DKP kaldte dem „den virkeliggjorte socialisme" og synes det var godt. De borgerlige gav dem samme navn og brugte dem som skræmmebillede. SF mente også de var socialistiske og havde officielle parti-relationer til nogle af dem.

Statskapitalisme

For ***Socialistisk Arbejderavis*** handlede socialisme handler om *arbejdermagt.* Det havde der aldrig været i Østeuropa, og i Rusland var den blevet smadret af Stalin i slutningen af 1920erne.

Regimerne i Øst var også undertrykkende klassesamfund, de var *statskapitalistiske.* Vi opfordrede til arbejderoprør og revolution i Øst – ligesom i Vest.

Glasnost fra oven – og fra neden

Fra starten af 1980erne indså dele af statsbureaukratiet i Rusland, at de var nødt til at omstrukturere (perestrojka) for at klare sig i konkurrencen.

Under ledelse af Gorbatjov lancerede de små, demokratiske reformer fra oven (glasnost) for at få folkelig opbakning til at vinde over de konservative dele af bureaukratiet.

Men det tog mange arbejdere og intellektuelle lidt for bogstaveligt for Gorbatjov. Der blev oprettet tusindvis af debatfora for at diskutere udvidet demokrati. Der var protester mod den storrussiske undertrykkelse af nationale mindretal.

Titusinder af minearbejdere strejkede i sommeren 1989 – og vandt. Glasnost fra oven blev til glasnost fra neden i Rusland – og bredte sig til de østeuropæiske lande.

Gorbatjov havde problemer nok med arbejderne på hjemmefronten, og uden militær støtte fra Moskva faldt regimerne i Østeuropa som dominobrikker på få måneder. Kort efter brød Sovjetunionen sammen.

Venstrefløjens forvirring

Mens de fleste almindelige arbejdere i Vesteuropa jublede sammen med os over regimernes fald i Øst, var forvirringen på venstrefløjen total.

DKP gik i opløsning. SF tilsluttede sig nu Margaret Thatchers dogme: „Der er ikke noget alternativ til markedet." De opgav på kort tid enhver idé om, at samfundet – og økonomien – kan styres demokratisk.

Socialisme

Socialistisk Arbejderavis sagde i stedet, at det ikke var socialismen, men statskapitalismen, der var brudt sammen. Og at selv om det var sket efter oprør fra neden, så var det blot en ny magtelite – faktisk ofte de samme med nye kasketter – der havde magten.

USSR's sammenbrud havde to positive resultater: I Østeuropa blev det nu igen muligt at organisere selvstændige fagforeninger og arbejderpartier – en afgørende forudsætning for *reel* forandring fremover.

For det andet – og globalt set vigtigere – så blev det nu muligt at **vinde socialisme-begrebet tilbage som det projekt for menneskelig frigørelse**, det havde betydet for den socialistiske bevægelse, som bl.a. Marx, Lenin, Luxemburg og Trotskij tilhørte. Stalinismen var død.

Desværre gik de fleste på venstrefløjen i defensiven på disse afgørende spørgsmål. Mens ***Socialistisk Arbejderavis*** var en af de få der fastholdt ideerne om socialisme.

Klassekamp og ny venstrefløj på vej

De seneste 10 år har været præget af nedskæringer, imperialistiske krige og racisme på den ene side og stigende modstand og en venstrefløj i vækst på den anden side.

Fra strejkerne i Frankrig i december 1995 var første tegn på den globale modstand. Men de mange protester, hver gang WTO, IMF, G6/7/8/20, EU og Verdensbanken mødtes viste at modstanden voksede globalt. Disse organisationers politik havde hidtil været ukendt for de fleste. Nu blev det tydeligt, at „globalisering" betød markedsgørelse til gavn for eliten.

Nej til krig

Den 15. februar 2003 demonstrerede omkring 30 millioner mennesker kloden rundt mod Irak-krigen, heraf 30.000 i Danmark.

Krigsmodstanden mærkede de politikere, der havde stået i spidsen for at starte krigen. Bush, Blair, Aznar (Spanien), ja selv Fogh, blev stemplet som krigsforbrydere, og hadet af millioner.

Muslimhetz

Men mange steder lykkedes det at splitte venstrefløjen med snakken om „reaktionære mullaher".

Socialistisk Arbejderavis er stolte over, at vi ikke er faldet for den form for racistisk hetz. Vi har skrevet utallige artikler om, hvorfor det er en pligt for socialister at forsvare muslimer mod hetzen – på samme måde som vi ville forsvare jøderne mod hetz i 30erne.

Velfærdskamp og krise

Racismen tjener først og fremmest det formål at splitte arbejderklassen. Men vi har de seneste år set andre ting, der har samlet: Kampen om velfærden.

I 2006-7 så vi i Danmark 3 store demonstrationer i løbet af 18 måneder på mellem 50.000 – 100.000 deltagere. Der har været mindre, men betydelige protester af fx uddannelsessøgende. De offentligt ansattes overenskomstkamp i 2008 havde en hidtil uset sympati fra det store flertal i arbejderklassen – og en stor aktivitet fra de „menige" offentligt ansatte selv.

Det er et billede, der har gentaget sig i stort set alle europæiske lande. Der er en vigtig konklusion på denne kendsgerning: **Problemet er ikke, om arbejderklassen vil slås – det vil den gerne, hvis den tror den kan vinde. Problemet er, om venstrefløjen kan vise en konkret vej, som gør at kampen kan vindes.**

Hvis kampen skal vindes kræver det organisering af de arbejdere som vil argumentere for fælles kamp, tør udfordrer fagbureaukrater, når de helst vil nøjes med symbolsk modstand. Og som vil et bevidst opgør med den borgerlige ideologi.

Flere organiserede socialister i bevægelsen

Internationale Socialister og ISU vil gerne skabe en sådan organisering. Derfor argumenterer vi hele tiden for, at vi både skal opbygge bevægelse og modstand – men samtidig sikre at langt flere bliver organiserede socialister, så vi står stærkere til næste kamp. ***Socialistisk Arbejderavis*** har i 300 numre været et vigtigt redskab for at gøre dette.

Afghanistan

Flertal mod krigen

Der er flertal mod krigen, og 62% af danskerne vil have en slutdato for krigen. Venstres udenrigsordfører, Michael Aastrup Jensen, mener, at danskernes holdningsændringer bygger på uvidenhed. Til Ritzau siger han, at *„resultatet af målingen havde set anderledes ud, hvis danskerne vidste, at de udsendte soldater er i gang med at skifte rolle fra at være kamptropper på daglig patruljering til mere og mere at agere udrykningstjeneste og træne den afghanske hær.“*

Men krigstilhængerne og hæren har hele tiden forsøgt at bilde os ind, at det går fremad med opbygningen af en afghansk hær, så de danske soldater ikke skal i kamp. Realiteten er, at den afghanske hær og politi er håbløst upålidelige og korrupte. Og præsident Karzais regime er domineret af korrupte krigsherrer og narkobaroner, som ikke har almindelige afghaneres tillid. Derfor lykkes strategien om at opbygge en hær ikke.

Den 17. september 2005 sagde den danske kaptajn Tom Woldger til Jyllandsposten om opbygningen af en afghansk hær: *„Det er flot at uddanne 12.000 soldater på så kort tid, og der bliver ikke sparet på kvaliteten. De afghanske soldater har en god moral. De er stolte over at være med til at opbygge nationen.“*

Den 25. april 2008 sagde den tidligere bataljonschef for de danske styrker i Afghanistan, Kim Kristensen. *„Det er fuldstændig korrekt, at de afghanske soldater betyder meget for vores indsats i Afghanistan . De spiller allerede en væsentlig rolle i vores indsats. De er med til at fjerne Taleban, og de er med til at overtage dele af vores opgaver. Der er ingen tvivl om, at deres rolle har været med til at skabe en bedre situation i Helmand.“*

Frem til 7. august er i alt 36 soldater døde. Den første danske soldat døde i kamp den 2. maj 2007, siden er yderligere 32 døde. Eller sagt på en anden måde: alle de danske soldater, der er døde i kamp, er døde inden for den sidste tredjedel af de ni år med krig og besættelse i Afghanistan

Frem til 7. august er i alt 36 soldater døde. Den første danske soldat døde i kamp den 2. maj 2007, siden er yderligere 32 døde. Eller sagt på en anden måde: alle de danske soldater, der er døde i kamp, er døde inden for den sidste tredjedel af de ni år med krig og besættelse i Afghanistan. 6. marts 2002 døde 3 soldater i en eksplosionsulykke, da de forsøgte at desarmere et sovjetisk jord-til-luft-missil.

Udover at de danske soldater er dræbt i kamp, mens det skulle gå så godt med at opbygge en afghansk hær, så dræber den afghanske hær NATO-soldater. Den 13. juli dræbte soldater fra den afghanske hær tre britiske soldater. Den 20. juli dræbte de yderligere to NATO-soldater.

Græske lastbilchaufførers strejke stopper, men vreden fortsætter

En stærk strejke blandt de græske lastbilchauffører markerede et nyt stadie i kampen mod den græske regerings nedskæringer.

33.000 lastbilchauffører strejkede sidst i juli måned mod åbning af transportområdet for konkurrence. Regeringen måtte bruge en lov fra 1960'erne og 70'ernes fascistiske styre til at indføre undtagelsestilstand, sætte militæret ind og stoppe strejken.

En stærk strejke blandt de græske lastbilchauffører markerede et nyt stadie i kampen mod den græske regerings nedskæringer.

Strejken endte med, at den socialdemokratiske Pasok-regering satte militæret ind mod de strejkende.

Lastbilchaufførernes seks dage lange strejke havde en stor påvirkning på landet – benzinforsyningerne blev udtømt, fødevarer blev ikke kørt ud, og turister strandede.

Pasok-regeringen indførte undtagelsestilstand og beordrede lastbilchaufførerne til at genoptage arbejdet med trusler om bøder og beslaglæggelse af deres lastbiler, hvis de ikke adlød.

Da størstedelen af chaufførerne nægtede at genoptage arbejdet, satte regeringen hæren ind for at forsyne lufthavne og tankstationer med benzin.

Under strejken kom lastbilchaufførerne i sammenstød med politiet. Kun et lille flertal stemte for at genoptage arbejdet, efter at regeringen havde lovet at indgå i forhandlinger om sine planer.

„Lederskabet i lastbilchaufførernes fagforening brugte regeringens løfte om at udsætte vedtagelsen af lovforslaget til at sige, at de burde genoptage arbejdet," siger Costas Pittas, en fagforeningsaktivist i Athen. „Den mere militante del af de strejkende, mest yngre chauffører, ville fortsætte strejken. Selvom strejken er slut, siger mange af chaufførerne, at de vil fortsætte, hvis regeringen ikke opgiver. Resultatet af strejken er nærmest uafgjort."

IMF, Den Europæiske Centralbank og Europa-Kommissionen – kaldet „trojkaen" – kræver, at den græske regering åbner bl.a. transport-området op for det frie marked. Det er en del af betingelserne for, at den græske regering kan modtage den 110 milliarder euro store lånepakke.

En bølge af angreb har ødelagt arbejdernes levestandard, men har også mødt stor modstand. Lastbilchaufførerne gik med i kampen, rasende over regeringens planer om at øge antallet af lastbil-licenser. De snakker om at bryde med særinteresser, men resultatet vil være en styrkelse af de store virksomheder, og at store firmaer overtager lastbiltransporten.

Fotis, en lastbilejer fra Larissa, siger: „Når man åbner faget op, betyder det, at firmaerne får mere magt over transportindustrien. Som vi så, da havnene blev privatiseret, det kom til at betyde højere priser og færre jobs til arbejderne."

Costas siger: „På et meget ophidset stormøde stemte lastbilschaufførerne for at fortsætte strejken og marcherede til parlamentet, mens de råbte 'I er tyve'. Regeringens brug af undtagelsestilstand var en generalprøve på de kommende kampe i efteråret. Men det virkede ikke. Trojkaen kræver, at energi- og jernbaneindustrien bliver privatiseret, men det vil arbejderne kæmpe imod. Lastbilchaufførerne strejker måske snart igen – og satser på en stor kamp mod nedskæringerne.".

Uanset hvilken del af bevægelsen, der kæmper, er det vigtigt, at den får fuld støtte fra alle andre.

MATTHEW COOKSON I SOCIALIST WORKER NR. 2213, 3. AUGUST
OVERSAT AF CHRISTINE BERGEN

Ni mennesker blev dræbt, da israelsk militær bordede nødhjælpsskibet Marvi Mamara.

Viva viva Palæstina

Natten mellem den 31. maj og 1. juni i år angreb Israel et nødhjælpsskib med forsyninger på vej til Gaza. Ni mennesker blev dræbt, og verdensomspændende protester rejste sig allerede dagen efter. Spørgsmålet er, om angrebet for alvor har udfordret Israels position i det internationale samfund, samt dets tætte forhold til både Tyrkiet og USA.

International modstand

Adskillige øjenvidner har berettet om, hvordan skibet blev beskudt fra luften, før den egentlige invasion startede. Dette gennemhuller Israels argument om at have handlet i selvforsvar, og udstiller angrebet som det, det var: En koldblodig henrettelse af ni frivillige nødhjælpsarbejdere. Hændelsen medførte forargelse og demonstrationer i en lang række byer verden over med en ting til fælles: et slogan om at boykotte Israel og få ophævet blokaden af Gaza.

I Cairo udgjorde især ét slogan en klar udfordring til Mubaraks regime: „Ned med Mubarak! Ned med muren!" – en reference til muren på grænsen mellem Egypten og Gaza, der blev rejst efter ordre fra Mubarak og finansieret af USA.

En sammenkædning mellem Egyptens leder og Israels undertrykkelse er aldeles ubelejlig for et regime, som i årevis har kæmpet mod sin befolkning for at kvæle strejker og industrielle konflikter, og som står over for en forenet opposition ved det kommende parlamentsvalg senere i år. Mubarak valgte som følge heraf midlertidigt at åbne grænsen til Gaza.

Men det er ikke kun offentligheden i diverse lande, der har fordømt og kritiseret Israels angreb. Både Israels tætteste allierede i Tyrkiet og USA tager voldsomt afstand fra hændelsen, og også selv de mest fremtrædende israelere er bekymrede for Israels position i det international samfund efter angrebet. Ifølge Meir Dagan, chef for Israels efterretningstjeneste, Mossad, *„skifter Israel gradvist fra at være en fordel for USA til at være en byrde."* Israel er fortsat en afgørende brik for USA, men så klar tale belyser alvoren i de problemer, Israels overdrevne brutalitet og opførsel i Mellemøsten forårsager.

Alliancen med Tyrkiet truet

Tyrkiet og Israel har i årevis haft tætte diplomatiske og militære forbindelser, bl.a. på baggrund af Tyrkiets anerkendelse af Israel som en legitim stat. De to lande har en aftale om fælles anskaffelse af hardware, fælles våbenproduktion, uddannelse af militært mandskab samt adgang til hinandens efterretningstjenesters oplysninger.

Tyrkiet og Israel udgør et profitabelt makkerskab internationalt. Tyrkiet har brug for en kilde til high-tech militærudstyr for at kunne opretholde sin militærindustri, og Israel er afhængig af et vestligt marked for at kunne afsætte netop dette udstyr. Tyrkiet, som sjældent anerkendes som en del af Vesten, får således en stærk allieret i Washington og kan derigennem differentiere sig fra andre muslimske lande, og Israel, som af de fleste mellemøstlige lande ikke accepteres som en legitim stat, står knapt så alene i regionen.

Det tyrkisk-israelske forhold er dog kun blevet forværret efter Israels invasion af Gaza i december 2008. Angrebet skabte splid mellem Tyrkiets premierminister, Recep Tayyip Erdogan, og hans islamiske regeringsparti på den ene side og Israels daværende præsident, Shimon Peres, på den anden.

Angrebet på flotillen pustede voldsomt til det i forvejen anstrengte forhold – blandt andet fordi størstedelen af de døde og sårede var tyrkere – og Erdogan kaldte angrebet på flotillen en „blodig massakre" og udtalte, at forholdet mellem Tyrkiet og Israel ikke længere kan forblive det samme. Han krævede øjeblikkelig løsladelse af tyrkiske statsborgere tilbageholdt i Israel, samt en ophævelse af embargoen mod Gaza.

Hvad så nu?

På trods af et enormt pres fra både de offentlige og diplomatiske dele af det internationale samfund, ser det ikke ud til, at angrebet på nødhjælpsskibet får nogle nævneværdige konsekvenser for Israel. Israels præsident, Benyamin Netanyahu, aflagde i juli måned besøg i Det Hvide Hus. Mødet med præsident Barack Obama resulterede i en erklæring, der bekræftede den aftale, præsident Nixon og præsident Meir indgik for fyrre år siden, som indebærer, at USA er forpligtet til at sikre Israels militære overlegenhed i forhold til sine fjender.

Obama gav Netanyahu en sikkerhedsgaranti, som, på trods af tidligere krav om stop for ulovlige bosættelser på Vestbredden, ophævelse af blokaden af Gaza samt udtalelser, der fordømmer angrebet på flotillen, blot bestyrker den alliance, USA og Israel allerede har indgået. Også den manglende amerikanske reaktion på det seneste mord på en af Hamas' ledere tydeliggør, at Israels rolle som USAs vagthund i Mellemøsten og den strategiske alliance de to lande imellem står hævet over alt andet. Det understreger, at Israel med USAs støtte kan fortsætte sin arrogante, undertrykkende og ødelæggende ageren i Mellemøsten.

På den anden side har angrebet vakt fornyet solidaritet med det palæstinensiske folk. Nye skibe vil blive sendt afsted for at bryde blokaden. Men international fordømmelse eller ej; det er dog stadig sådan, at USA sidder med den afgørende nøgle til for alvor at underminere Israels dominans i Mellemøsten.

METTE HERMANSEN

Støt vores soldater – træk dem hjem!

Det officielle Danmark forbereder sig til at hylde de udsendte danske soldater ved den ceremonielle flagdag den 5. september. I virkeligheden handler det dog mere om at retfærdiggøre udsendelsen af soldater end reel bekymring for soldaternes ve og vel.

Billedet, der ligger lige under propagandaens overflade, er noget mere dystert, end regeringen ønsker at anerkende.

Et stigende antal soldater søger psykologhjælp med symptomer som søvnløshed, øget aggressivitet og generel rastløshed. I perioden 2000 til 2009 har der været en firedobling i antallet af oprettede journaler hos Forsvarets Psykologer. Og ifølge forsker ved Statskundskab, Københavns Universitet, Mikkel Vedby Rasmussen, kan man aflæse i statistikkerne, at kampene i Afghanistan bliver betydeligt hårdere fra 2007. I 2010 er der allerede nu flere henvendelser end i hele 2006.

Flere af dem, der henvender sig til en psykiatrisk skadestue, bliver ifølge Sundhedsstyrelsens undersøgelse afvist. Formanden for organisationen „Krigsveteraner og Pårørende" beretter om flere tilfælde, hvor soldater har tyet til kriminalitet for efterfølgende at kunne få hjælp gennem en behandlingsdom. Desuden oplever mange soldater, at det tager lang tid – op til 3 år er helt almindeligt – at få behandlet sin sag i kommunerne, der ikke bare sådan giver diagnoser, som også medfører ret til serviceydelser.

En undersøgelse fra Hærens Konstabel- og Korporalforening viser, at 281 soldater, der har været udsendt til Balkan, Irak eller Afghanistan, har forsøgt selvmord, flertallet af dem efter at de er blevet skilt og har mistet kontakten til deres børn.

Ét er officiel støtte i form af flagdage og ceremoniel heppen.

Men noget andet er reel bekymring for soldaternes ve og vel. Uanset om der nu reelt bliver gjort noget for at forbedre forholdene på de psykiatriske skadestuer, eller om man indfører den ene eller den anden slags psykologisk screening inden udsending eller ej, står den simple sandhed tilbage: Havde regeringen reelt bekymret sig om soldaternes helbred, havde de holdt op med at sende dem ud i en beskidt krig, der giver selv de overlevende store ar på sjælen.

Det er baggrunden for, at *Nej til Krig* samtidig med den officielle flagdag den 5. september organiserer en demonstration med parolerne „Støt vores soldater – træk dem hjem" og „Husk alle krigens ofre – danske såvel som irakiske og afghanske." For yderligere informationer, kontakt Lene Junker, tlf. 2323 0722 – eller se mere på www.nejtilkrig.dk

ALEXANDER LASSITHIOTAKIS

Irak: USA's nye koloni

***Socialistisk Arbejderavis* mødte den irakiske forfatter, Haifa Zangana, i London. Hun talte om emnet: „Nykolonialisme og modstand i Irak i dag." Efter mødet lavede vi dette interview:**

Hvordan ser du på mulighederne for et frit og demokratisk Irak, når de sidste amerikanske tropper snart forlader Irak?

„USA forbliver i Irak, men overgår fra direkte besættelse til et nykolonialt styre. Eller sagt på en anden måde: USA privatiserer besættelsen, smider uniformerne og skifter til civilt tøj. Det har været aftalt siden 2008, hvor Maliki-regeringen og Bush-regeringen indgik to sikkerhedsaftaler. ‚The Status of the Forces Agreement' og ‚Strategic Framework Agreement'. Ifølge disse aftaler skal alle amerikanske soldater have forladt Irak inden slutningen af 2011. Men samtidig siger aftalerne også, at USA fortsat skal uddanne og forsyne den irakiske hær.

USA er garanteret adgang til at benytte områder og anlæg til sit militær, sine private sikkerhedsfirmaer, deres ansatte mv. Endelig kan internationale styrker og rådgivere og amerikansk ansatte ikke retsforfølges i Irak. Disse aftaler afgiver så meget suverænitet til USA, at det levner irakerne meget lidt plads til reelt selv at bestemme over Irak. Den sekteriske og etniske splittelse, som besættelsesmagterne påførte os, fortsætter i forfatningen og er gift for en demokratisk udvikling. Fx har Irak stadig ikke en regering her fire måneder efter valget."

Hvad mener du helt konkret, når du siger, at USA forbliver i Irak?

„Som man kan læse i Pentagons News Briefings i starten af juni 2010, så vil der stadigvæk være 50.000 soldater i Irak. De vil være fordelt på 94 baser. Fire af disse baser er rigtig store med egne lufthavne. De er tænkt som en vedvarende del af USA's tilstedeværelse i Irak og en model for, hvordan USA gerne vil operere i hele Mellemøsten.

Desuden vil der stadig være 65.000 private sikkerhedsfolk fra 150 militære firmaer. Og endelig skal man huske på, at den irakiske hær på 250.000 mand og det irakiske politi på 500.000 – hvoraf sikkerhedspolitiet er kendt for deres brutalitet mod menige irakere – begge er trænet og forsynet af den amerikanske hær. Og så skal man ikke glemme den amerikanske ambassade i Bagdad, som er den største i verden og fylder et område fire gange Pentagon. En sand nykolonial fæstning."

Har irakerne accepteret dette nykoloniale regime?

Haifa Zangana

„USA fik aldrig den hurtige sejr, de forventede, fordi irakerne gav dem væbnet modstand. Besættelsesmagterne forklarede det som intern irakisk splittelse og aktiverede selv dødspatruljer. Det fremmede etnisk og religiøs splittelse og skjulte besættelsens del-og-hersk-taktik. Alligevel skal man huske, at den væbnede modstand dagligt rettede mellem 50 og 170 angreb mod besættelsesmagten frem til 2007. Derefter blev der lavet aftaler med lokale grupper og vedtaget en hensigtserklæring om tilbagetrækning, hvorefter angrebene faldt til omkring 15 i 2009.

En bredere civil modstand lever også i form af bestræbelser på at hele de sekteriske sår, som besættelsen skabte. De sociale protester mod manglende elektricitet, mod olieloven osv. fortsætter.

Den nationale irakiske modvilje mod USA's besættelse er ikke død. På deres egen måde fortsætter irakerne med at trodse verdens største militære magt og deres lokale håndlangere."

Læs mere om Haifa Zangana: http://en.wikipedia.org/wiki/Haifa_Zangana

AF LENE JUNKER

Info om Irak

Fagforeningerne i Irak stadig illegale.
Fagforeninger er stadig ulovlige i Irak. For to uger siden blev fagforeningskontorer i hele Irak ransaget af soldater og politi. Formanden for Oliearbejdernes Fagforening, Hassan Jumaa, og adskillige andre faglige ledere er anklaget for at have kontaktet medierne, saboteret økonomien og højforræderi.
Hassan Jumaa frygter, at regeringen vil smadre fagforeningerne for lettere at kunne sælge Iraks olierigdomme til de multinationale selskaber.

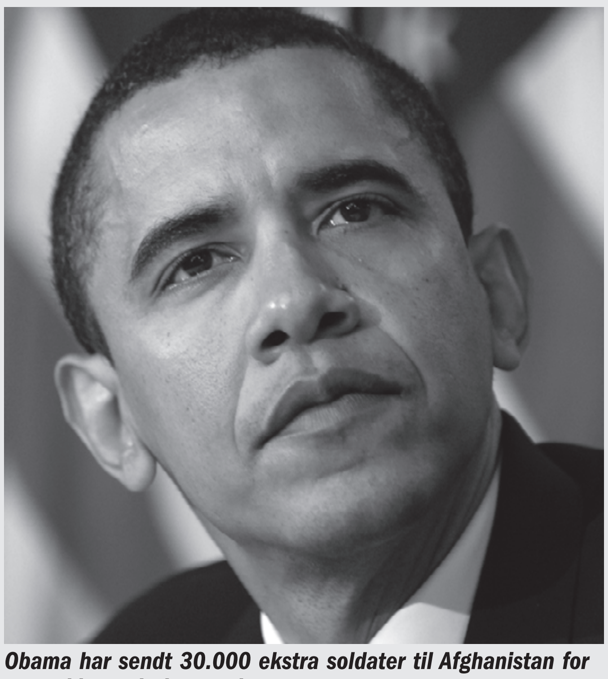
Slut krigen – straf krigsforbryderne
Et af Obamas valgløfter var at trække alle amerikanske tropper ud af Irak. For nylig annoncerede Obama, at de sidste kamptropper ville forlade Irak den 1. september. Dermed er Irak-krigen officielt slut. Selvom der stadig vil være 50.000 amerikanske soldater i Irak.
I Danmark mangler vi også at stille Anders Foghs regering og det lille folketingsflertal, som stemte for krigen, til regnskab for alle løgnene overfor den danske befolkning og for de forbrydelser mod irakerne, krigen har medført. Irak er ødelagt. En million irakere er døde. Fire millioner lever stadig som flygtninge. Endnu flere er blevet lemlæstede, forældreløse og enker. Mange børn fødes deforme pga. af de kemiske våben, som besættelsesmagterne har brugt.
En ny S-SF ledet regering må indlede en undersøgelse af den danske deltagelse i Irak krigen og stille Anders Fogh og Co. til ansvar.

WikiLeaks afslører magthavernes spin

Med WikiLeaks' offentliggørelse af 90.000 hemmeligstemplede dokumenter fra Pentagon kan hverken de mest uvidende eller løgnagtige politikere og medier fortsætte deres spin om Afghanistan-krigen. Respekt for den amerikanske soldat, som har lækket dokumenterne!

Godt nok er der ikke meget nyt for de eksperter og journalister, som har fulgt Afghanistan-krigen tæt og benyttet sig af uafhængige kilder. Men det nye er, at kilden er Pentagon selv, og at alle de 90.000 sider viser et samlet billede, som ikke kan affejes som enkeltstående fejltagelser.
Først og fremmest viser dokumenterne en uhyggelig foragt for almindelige afghaneres liv, ære og velfærd. Skønt hverken USA eller NATO har ønsket at gøre rede for, hvor mange civile afghanere de har dræbt, så viser dokumenterne, at det er langt flere, end man hidtil har skønnet.
Det er da ikke svært at forstå, at de fleste afghanere ønsker besættelsesmagternes exit hurtigst muligt.

Dernæst viser dokumenterne, at Taleban står langt stærkere, end nogen har turdet sige højt. Selv de ekstra

Obama har sendt 30.000 ekstra soldater til Afghanistan for at trække nederlaget ud

30.000 soldater, som Obama lige har sendt til Afghanistan, kan ikke bringe USA og NATO i offensiven.

Juni blev den hidtil blodigste måned for USA og NATO med over 100 dræbte soldater. Tabte afghanske liv ved vi ikke noget sikkert om, men for to uger siden blev 45 civile dræbt under et NATO-luftangreb. Luftangrebene går rigtigt hårdt ud over civile afghanere. Jo mere presset USA og NATO-soldaterne er på landjorden, desto mere tilkalder de luftstøtte.

Den 1. august trak Holland sine soldater hjem fra Afghanistan. Og snart vil Canada og Polen gøre det samme. Det har svækket USA og NATO politisk. I USA og de store NATO-lande som England, Tyskland og Frankrig er et markant flertal af befolkninger imod krigen.

Danmark skal trække sine soldater hjem fra Afghanistan hurtigst muligt. Vi må sammen skabe en bevægelse, som er synlig, aktiv og stærk nok til at sikre dette.

LENE JUNKER

Se dokumenterne på: wikileaks.org

Introduktion til socialisme

Gramsci: Klassekamp – en kamp om bevidstheden

Den italienske marxist Antonio Gramsci skriver om mulighederne og udfordringerne for revolutionære under en mere udviklet kapitalisme end mange andre af de store marxistiske tænkere. Det gør at han tydeligere kan se hvilket kæmpestort ideologisk apparat, maghaverne råder over under den udviklede kapitalistiske stat. Han bidrager derfor med nogle meget vigtige betragtninger om udfordringerne for moderne klassekamp.

Magthavernes hegemoni

Gramsci brugte sine mange år i Mussolinis fængsler til at udvikle teorier om, hvordan magthaverne konstant er i en forsvarskamp for deres position. Eliten kan kun være elite så længe arbejderne er underordnede, og de bliver ved med at acceptere deres position.

Magten over staten og produktionsmidlerne udgør et hegemonisk magtapparat, som står til elitens rådighed. De spiller en ledende rolle i forhold til organisering af økonomien, kontrol over statsapparatet, samt indflydelse over hverdagslivets rutiner og opfattelser via medier, organisationer og institutioner, som fx skolen.

Ideer som de riges ret til at være rige, accepten af dårlige karakterer i skolen, opbakning til politiet, racisme, osv. viser den store indflydelse magten har på de ideer, som florerer i samfundet.

Arbejderklassens gode forstand

Det banebrydende ved Gramsci er, at han ikke kun ser begrænsningerne og den almægtige magt. Han bruger begrebet „den gode forstand" til at påpege at der også er begrænsninger for hegemoniet eller magthavernes overherredømme. Han bygger videre på den marxistiske klasseforståelse og det udgangspunkt, at de indbyggede klassemodsætninger vil betyde sammenstød og kamp.

For Gramsci er det netop i kampen og handlingen, at den magthaverne overherredømme finder sin begrænsning. Gramsci ligger vægt på at „den gode forstand" hentes fra handlingens optimisme, altså ens egne erfaringer af at forandring er mulig.

Udfordringen er altså derfor at overvinde handlingslammelsen. Det er følelsen af magtesløshed, som blokerer for forandring, og dermed for udviklingen af „den gode forstand". Den gode forstand er noget, der manifesterer sig selv i handlingen, og i tilegnelsen af praktiske erfaringer af sin egen klasses styrke, og i forståelsen af at du kan forandre din egen hverdag.

Hegemoni og den gode forstands kamp om commen sense

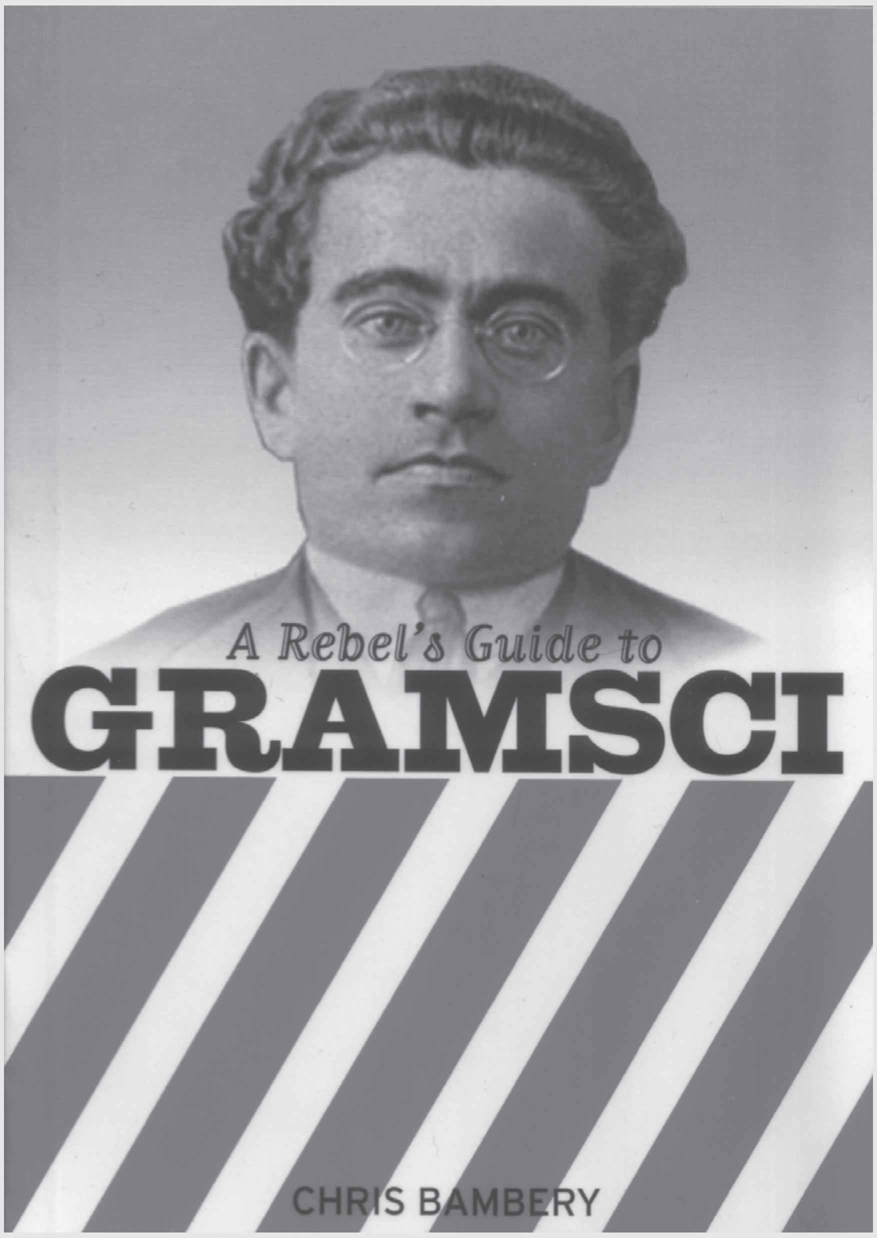
I Gramscis forståelse er der altså to sæt af ideer, der tørner sammen. På den ene side ideerne fra hegemoniet og på den anden side oplevelserne fra folks egne erfaringer med modstand og handling i hverdagen.

På den baggrund argumenterer han for at arbejderne har en modsætningsfyldt bevidsthed, som Hans Erik Madsen formulere det i sin Ph.D:

Arbejderklassens bevidsthed, (…) bliver skabt gennem to brede kilder: På den ene side deres daglige erfaringer og den daglige kamp, og på den anden side hele dynen af borgerlige ideer, der dagligt bliver hældt ned over dem.

Gramscis ideer er unikke fordi de fastholder, at der er et grundlag, hvorpå der kan bygges alternative ideer til dem som kommer fra magten. Når arbejderne oplever, hvad de selv kan, når de står sammen og selv styrer deres dagligdag, opstår sprækkerne i magthavernes magt. Sammenhold og demokratiske diskussioner og organisering rummer det potentiale, som for alvor kan forandre og udgøre et alternativ til status quo.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Vil du vide mere om Gramsci, kan du købe *A Rebel's guide to Gramsci* af Chris Bambery på www.modstand.org

Planøkonomi for begyndere

Markedsøkonomien udlægges ofte som det eneste der virker, på trods af at den fungerer ekstremt kortsigtet. Markedsøkonomien fører jævnligt til kriser på grund af overproduktion af varer som ikke kan afsættes, udlån af penge som bankerne i realiteten slet ikke har, og den konstante nedslidning af mennesker og miljø.

Når markedet er i krise må staten træde til for at stabilisere systemet. De redder de konkurs-truede virksomheder, og regningen ender hos arbejderklassen i form af skattestigninger, stigende arbejdsløshed og forringelser af velfærden.

Men de mange penge staten pumper ud til de kriseramte virksomheder hjælper i bedste fald kun kortvarigt. Historisk set har det kun været med til at dæmpe de mest akutte krisesymptomer. De generelle problemer som arbejdsløshed og fattigdom løses ikke, og systemet vil (selvom kapitalismens fortalere hver gang benægter det) gå i krise igen.

Markedsøkonomiens største svaghed – hvad enten den er iklædt en demokratisk fernis eller ej – er, at den overlader den økonomiske magt til overklassen og dermed magten til at bestemme hvad der produceres og på hvilke vilkår. Et kryds hver fjerde år er en passiv demokratiform, når det ikke kombineres med kontrol over produktionsmidlerne.

En demokratisk planøkonomi vil placere magten hos det brede flertal af befolkningen. Livsnødvendige ting som mad, bolig, medicin osv. vil ikke længere være styret af et behov for at hente den størst mulige profit til nogle få, men af behovet i befolkningen.

Selv om markedsøkonomien har vist sig at medføre kriser, global opvarmning og krige nævnes alternativet til markedets anarki sjældent. Og når planøkonomien endelig nævnes, foregår det oftest i dæmoniserende vendinger med Sovjetunionen og stalinismen som skræmmebillede.

Men i stedet for at være en demokratisk planlægning af hvordan arbejdsprodukterne skulle fordeles rimeligt, og hvad man skulle producere, var Sovjetunionen en bureaukratisk planøkonomi, som den sovjetiske arbejder ingen indflydelse havde på.

Den sovjetiske planøkonomi endte som en lille elites magtredskab i toppen af et statskapitalistisk hierarki, og med det primære formål at sikre at Sovjet kunne fortsætte med, at konkurrere med NATO-landene om territorial dominans og udvikling af ny våbenteknologi og flere våben.

En af grundene til at den russiske revolution blev smadret, var at den stod alene. Derfor blev man nødt til at konkurrere med den vestlige verden, hvilket førte til en samfundsøkonomi, hvor krigsmateriel blev prioriteret langt højere end velfærd og demokrati.

Altså det stikmodsatte af en demokratisk planøkonomi.

JONATHAN HØJGAARD

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund…

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

…Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

…ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen…Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen…

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania… flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Kalender – Møder – Debat

ISU-KØBENHAVN

Alle møderne foregår på Støberiget/Blågården, blågårds Plads 3. 2200 Nørrebro kl. 19.00

26. august: Den russiske revolution.
2. sep. Anarkisme vs. Marxisme
Møderne foregår kl. 19.00 i Støberiet på Blågårds Plads 3.
For mere information kontakt Jesper Juul Mikkelsen: 61 68 36 16

ISU- ÅRHUS

24. august kl. 19.30: Ægypten – nøglen til Mellemøsten?
Sted: Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31.
7. september kl. 19.30: Forklaringer på krisen.
Sted: Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3, mødelokale 2.2/2.3.
21. september kl. 19.30: Velfærdskamp i Danmark og Europa.
Sted: Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3, Mødelokale 2.2/2.3.

ISU-ODENSE

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60 Odense.

24. august kl. 19
Sted: Ungdomshuset, Nørregade 60.
7. september kl. 19
Sted: Ungdomshuset, Nørregade 60.
For mere information kontakt Lene Junker: 2323 0722.

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon **20686026**

ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

ØVRIGE MØDER

24. august – 22. september: LO stormøder i 8 byer som et led i kampagnen „Tag Danmark Alvorligt" imod regeringens nedskæringer. Mødernes formål er bl.a. at bringe debatten videre ud på arbejdspladserne.
Mere information på LO's hjemmeside når kampagnen er blevet skudt i gang.
5. september: Sig nej til krig og hæng fredsflag og antikrigsbannere op på den officielle flagdag for udsendte danske soldater der reelt fejrer den løgnagtige Irak krig og den umulige Afghanistan krig.
Arr.: Nej Til Krig.

København
13. august kl. 14: Pirat for mere Christiania – støttefest for Christiania og mod statens byggestop.
Sted: For enden af Refshalevej.
15. august kl. 15: Planlægning af 350 klima-event den 10. oktober. 350 laver verdensomspændende eventer for at sætte fokus på den globale opvarmning. Mere end 1000 events i 118 lande er annonceret.
Sted: MiljøPunkts lokaler på Rådhuspladsen 77.
28. august kl. 13: Antiracistisk demonstration mod Stop Islamiseringen af Danmark, der demonstrerer foran moskéen på Vibevej.
Sted: Vibevej.
3.-5. september: seminar i Græsroddernes Netværk for Bæredygtig Omstilling (GNBO).
Sted: TIB's lokaler, Mølle Allé 26, 2.

Odense
18. august kl. 18-21: Nej Til Krigs landskoordineringsmøde med planlægning af kommende aktiviteter.
Sted: Ungdomshuset på Nørregade 60.

ISU SOMMERTRÆF

21.-22. august fra kl. 11:00
Sted: Ungdomshuset på Nørregade 60, Odense.
Se mere på www.socialister.dk

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksbjerg C, tlf: 35 35 76 03

Frankrig

Burkaforbud uden modstand

Det franske parlament har vedtaget et burkaforbud. Forbuddet skulle forsvare kvindefrigørelse, men hvordan kan forbuddet handle om kvindefrigørelse, når det fratager kvinder retten til selv at bestemme, hvordan de skal gå klædt?

Den lurende muslimske trussel

Ud af en fransk befolkning på 65 millioner bærer ca. 2.000 kvinder burka eller niqab. Så lovens begrænsede betydning i virkeligheden viser at den har et andet formål. Det er for at styrker islamofobien at loven er blevet fremlagt.

Argumenterne for forbuddet bringer løgne i spil om muslimerne i Frankrig. De tegner et billede af en stor trussel lige uden for alles hoveddør. Spirende terrorceller i ethvert boligbyggeri. Debatten holder ild i frygten for islam og terror, mens franske soldater udkæmper en krig i Afghanistan. Selv den franske general Vicent Desportes siger, at krigen er tabt, og opbakningen til krigen falder.

En klassisk afledningsmanøvre

Det er ikke første gang, at hetzen mod muslimske kvinder er blevet brugt for at begrænse en voksende modstand mod den franske elite.

I 2000 tvang en massiv strejke blandt de franske

folkeskolelærere den daværende undervisningsminister, Allègre, til at gå af. Regeringen svarede med at debattere hijab i folkeskolen.

Debatten endte med at forbuddet blev gennemført med argumentet om, at folkeskolen skulle være sekulariseret (ikke-religiøs), og at man derfor ikke måtte bære tydelige tegn på religiøse tilhørsforhold. Dette lagde låg på en ellers samlet modstand mod nedskæringer og gav en syndebuk som svar på problemer i skolen.

Venstrefløjen accepterer islamofobi

Forbuddet blev stemt igennem i parlamentet med 335 stemmer mod 1.

Den ene stemme imod kom fra en borgerlig løsgænger. Socialisterne og de grønne udeblev eller stemte blankt.

Et så gennemført racistisk forslag burde være blevet mødt med massiv modstand både i parlamentet og på gaden. Men hvor var demonstrationerne, der skulle forsvare muslimske kvinders ret til at klæde sig på om morgenen uden statens indblanding? Hvor var de, der kaldte regeringen for racister og imperialister? Hvor var de, der kaldte til fælles kamp mod nedskæringer i stedet for at lytte på deres løgne? Hvor var venstrefløjen?

I Frankrig har argumentet om sekularisering stor gennemslagskraft på venstrefløjen. Opgøret med den katolske kirke har desværre fået mange til at vende sig mod præster (og alt, der lugter af religion). Religionsmodstanden er i nogle tilfælde blevet en erstatning for kampen mod kapitalisterne og deres krige.

Ligesom i Danmark, er der ikke megen erfaring med at gå på barrikaderne med religiøse kammerater mod en fælles undertrykkelse. Det, man derimod kender, er kampen for frigørelsen fra en undertrykkende religion.

ANNE LANGE

Haiti 6 måneder efter jordskælvet

Efter jordskælvet viste mennesker over hele verden solidaritet ved at donere penge til hjælpeorganisationer. Regeringer over hele verden lovede også at donere. Her ca. et halvt år efter er kun ca. 2 pct. af genopbygningspengene blevet brugt, og der er ikke sket nævneværdige forbedringer for de fleste af dem som mistede deres hjem.

Der er stadig over 1.300 lejre for de hjemløse, hvor der i de største bor op til 20.000 mennesker. Allerede i maj var der indsamlet så mange penge, at man ville kunne give samtlige hjemløse familier en check på 37.000 dollars.

Så hvorfor må folk bo i hullede telte uden adgang til rent vand og ordentlig kloakering?

Det officielle svar fra den haitianske regering er, at man fokuserer sine kræfter på at forberede sig på orkansæsonen. Det amerikanske Røde Kors siger, at man vil bruge pengene på at opbygge langsigtede projekter til at opbygge Haiti.

Det lyder jo rigtigt fornuftigt at forberede sig på orkaner og tænke langsigtet. Problemet er bare, at det ikke passer. Hvis éns hjem består af en hullet presenning er det umuligt at beskytte det mod orkan.

Mange af lejrene for de hjemløse står allerede nu jævnligt under vand på grund af store mængder regn og manglende kloaker. Så en orkan ville ikke på dette område skabe den store forandring.

Der er dog ingen tvivl om at en orkan under de nuværende forhold ville være katastrofal for især dem der bor i lejrene. Problemet er at arbejdet med at bygge nye boliger i for høj grad er styret af overklassens interesser.

Der er nu opført 5.000 ud af de lovede 125.000 midlertidige hjem til dem der har mistet deres bolig, men man har ikke kunnet finde egnet jord at bygge dem på. Overklassen vil ikke af med den gode jord, men sælger til gengæld dårlig jord til overpris, og sørger ved samme

1.1 million mennesker er stadigvæk hjemløse, her 6 måneder efter jordskælvet

lejlighed også for at de nye byer bliver bygget tæt ved deres fabrikker så de har let adgang til arbejdskraft.

Pengene bliver i høj grad dirigeret ned i lommerne på store firmaer, ikke bare fra Haiti men også fra resten af verden, især USA. Grunden til dette er at ca. 2/3 af genopbygningspengene bliver administreret af **Interim Haiti Reconstruction Commission**, som er underlagt Verdensbanken og bestyres af USA's tidligere præsident Bill Clinton og Haitis premierminister Jean-Max Bellerive.

Det er en praksis, man også kender fra fx krigene mod Irak og Afghanistan, hvor store dele af genopbygningspengene er gået til store firmaer i hjemlandet og ikke til de lokale. I Haiti har man kun fået lovning på, at 15 pct. af pengene skal bruges hos haitianske firmaer.

Det største problem ved alt dette er, at den brede befolkning ikke har noget at skulle have sagt, og at der ikke er nogen nævneværdig venstrefløj på Haiti, som kan organisere befolkningen imod overklassens korruption og overgreb. Politik i Haiti har altid været præget af kup og politiske mord. Og FN-tropperne som er sat ind på Haiti har flere gange været brugt mod befolkningen til bl.a. mord på oppositionsledere i de fattige kvarterer.

JENS ANDERSEN

Fakta

Haiti blev 12. januar ramt af et jordskælv som kostede op til 300.000 mennesker livet og gjorde over 1,5 million mennesker hjemløse.

Et halvt år efter er der stadig omkring 1,1 million mennesker som lever i lejre.

Der er doneret 14,9 milliarder dollars til nødhjælp og genopbygning. 2 pct. er nået frem til Haitis befolkning. Mellem 70 og 80 pct. af haitianerne er småbønder. På trods af dette har man tiltænkt småbønderne under 1 pct. af genopbygningspengene. Den store satsning er i stedet opbygning af sweat-shops, som opbygges for at kunne producere billige tekstiler til eksport til USA.

Socialistisk Arbejderavis

Arbejdsløs i Danmark

ARBEIT MACHT FREI

Jeg sidder og kigger ud over jobklubben; et stort lokale med omkring halvtreds computere med tilsvarende antal mennesker. Her har jeg haft min daglige gang de sidste fem måneder.

Efter to uger på kontanthjælp blev jeg sendt fra Jobcenteret i København til virksomheden Hartmanns, der tilbyder staten jobaktivering for de ledige. Fem timer per dag, fem dage om ugen. Næsten som et job, bare med mindre løn og uden rettigheder.

Folk går på listetæer på Hartmanns for tiden. Både jobsøgende og konsulenter. Chefen har det sidste stykke tid passeret lokalet nogle gange og været vidne til, at folk har siddet i et hjørne og spillet kortspil, benyttet computerne til at spille kabale eller læse nyheder. Nogle har endda stået udenfor og røget cigaretter flere gange i løbet af en time.

Konsulenterne har givet os for løse tøjler. Mere kontrol skal sørge for, at vi arbejder mere effektivt.

> **“Sandheden er vel egentlig at jobaktiveringen ikke er designet for at bygge folks selvtillid op, den er ikke lavet for at gøre folk bedre egnet til arbejdsmarkedet. Den er designet for at bryde folk ned.**

Hartmanns skal ikke være nogen hyggeklub, hvor folk kommer i stedet for at få sig et arbejde.

Fra nu af får man kryds i protokollen en gang i timen. Man må ikke ryge uden for de nye pausetider. Og man kan ikke længer melde sig syg, medmindre man har en lægeerklæring fra en speciallæge man har haft i mere end tre måneder.

I virkeligheden er det mangelen på ting at lave, der driver folk til kortspillet og de mange rygepauser. Normalt spiller jeg ikke kort flere timer per dag. Der er faktisk en million meget mere konstruktive ting jeg kunne tænke mig at gøre i stedet for at spille kort. Søge jobs er en af dem.

Men når man har været arbejdsledig i flere måneder, har man allerede søgt de jobs der er. Når man kommer om morgenen, tager det ikke særlig lang tid, før man har gået igennem de nye jobs, der har kommet siden i går og leveret en ansøgning til de af dem, man er kvalificeret til. Så spiller man kort bagefter. Eller ryger en pakke cigaretter.

Konsulenterne på Hartmanns skal have en hånd. De er oprigtigt engageret i de lediges situation, og de gør hvad de kan, for at folk skal komme ud i arbejde. Efter lang tids erfaring sidder de fleste af dem igen med en forestilling om, hvordan de kan gøre vores aktiveringsproces mere konstruktiv.

Desværre har de en masse regler sendt fra højere hold, de skal håndhæve. Regler der forhindrer dem i at udføre de ideer de har.

Sandheden er vel egentlig at jobaktiveringen ikke er designet for at bygge folks selvtillid op, den er ikke lavet for at gøre folk bedre egnet til arbejdsmarkedet. Den er designet for at bryde folk ned.

> **“Det er ikke fedt at være kontanthjælpsmodtager. Det er på ingen måde noget man praler af i byen, når nogen spørger, hvad man laver til dagligt. Der er ingen af os, der med stolthed har stået i Ydelsesservice, og leveret de papirer ind.**

Den totale mangel på tillid til de søgende, det overvældende antal regler, undervisning på børnehaveniveau – det hele er med til systematisk at nedbryde den søgende, umyndiggøre dem, gøre dem desperate, til det punkt hvor man siger ja til hvad som helst.

For jobs er der ikke mangel på. Jeg har da både fået tilbud om at sælge fiskepiller på gaden og parfume i lufthavnen. Når man først kommer til Hartmanns, ser man på sig selv som overkvalificeret til den slags. Men efter 5 måneder, hvor man bliver behandlet som en folkeskoleelev, er der mange der bukker under og tager de jobs, ingen andre vil have.

På en af tavlerne i gangen har nogen skrevet 'Arbeit Macht Frei' med store bogstaver. Og det er slet ikke for at bagatellisere det, der foregik i Hitlers koncentrationslejre. Det er et ordspil, et udtryk for, hvor gerne man vil væk herfra. Mere end noget andet, vil man have et job lige som alle andre.

Det er ikke fedt at være kontanthjælpsmodtager. Det er på ingen måde noget man praler af i byen, når nogen spørger, hvad man laver til dagligt. Der er ingen af os, der med stolthed har stået i Ydelsesservice, og leveret de papirer ind.

Nogle har måske været lettet over at kunne betale huslejen, men der er ingen af os der råber hurra over, at staten giver os 60 kr. i timen, for at søge de jobs ingen andre vil have.

Vi er 80 mennesker, med helt forskellige baggrund og lige så varierede fremtidsvisioner. Men vi har det til fælles, at vi som voksne, kompetente mennesker rigtig gerne vil have ansvar og kontrol over vores eget liv og fremtid. Den ret forsvandt i det svaghedens øjeblik, hvor man blev nødt til at bede om hjælp.

LISA MARIE ØDEGAARD